

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 167 - 25 Kuruş

25 - Temmuz - Çarşamba - 1951

ARADIĞIM KADIN

İSTE PAVLONUN ATI
BULDUĞU YER VE KA-
YALAR. FAKAT NE DİK
MIŞ.. HIÇ BÖYLE SAN-
MIYORDUM.

ARKAMA HIÇ BAKMAMALYIM.
BAKARSAM BAŞIM DÖNER
DÜŞERİM. ŞİMDİ BU PÜRÜZ.
SÜZ KAYALARA NASIL TIRMA-
NACAĞIM. ALLAHIM SEN BANA
KUWİET. VER
VİOLONA
KENDİSİNİ
SEVDİĞİME
İNANMALI

HAYIR HAYIR ÇIKAMIYACA-
ĞIM. BENİM KİSİ BİR DE-
LİLİK OLDU. ALTINDAKİ
UĞURUM BENİ YUTACAK.
MIŞ GİBİ DURUYOR.

VİOLONA..
VİOLONA! GÖRÜYOR-
SUN Kİ ÇIKAMIYORUM.
BEN SENİ ÇOK SEVERİM.
SENİ KOLLARIMIN ARA-
SINDA BÜYÜTTÜM.
BENDEN KAÇMAMALI.
İDİN..

AH! TUTUNACAK YER BU-
LAMİYORUM. HALBUKİ ÇOCUKLUĞUM
DA NE ÇOK VARDI. ÇIKAMIYACAĞIM
GALİBA.. DİZLERİM TITREMEYE
BAŞLADI..

BİRDEN TAKA-
TI KESİLDİ. ARTIK
NE İLERİ NE GERİ
GİDEBİLİYORDU.

İMDAT.. İMDAT!!

DÜŞÜYÖRÜM... MATİLDE..
BERABER YAŞAMAK NASİP
DEĞİLMİŞ DEMEK.. DÜŞÜ-
YÖRÜM.... İMDAT..

TAM BU SIRADA AŞAĞI DAN PAVLO-
UN : ESI....

DAYANIN... GELİ-
YORUM...

PAVLO KAN TER İÇİNDE KONTESİ
KURTARDI.

SİZİN BU YAPTIĞINIZ ÇILGINLIK
BEN, SİZİN BİRŞEYLER YAPACAĞI-
NIZI SEZDİM DE PEŞİNİZE TA-
KILDIM.

PAVLO ÇOK
KORKTUM
OĞLUM..

75/2

ÇOK ŞÜKÜR
ZAMANINDA YETİŞ-
TIM. VIOLONA
YUKARIDA MI?

TEPEDE BİR
TARİKİ DÜNYA.
NIN MAĞARA-
SI VAR.. GRI-
GOLOYU VIO-
LONA ÇOK
SEVER..

GRİGOLD
ONU TANIR MI?

EYET.. ÇOCUKKEN
ATI GEMİ AZIYA ALMIŞ. BURA.
YA GELMİŞ.. GRİGOLO ATI,
BİR ÇİFT LAF ETMİŞ, DUR.
DURUVERMİŞ..

SİZ BENİ BURADA
BEKLEYİN.. BENİ.
DİP GETİREYİM
ÇOK UZAK MI?

HAYIR DEĞİL.. BEN
DE GELECEĞİM..
VIOLONA, KENDİSİNİ
SEVDİĞİME İNAN-
MALI..

ANNE, ANNE!
SEN BURAYA
KADAR ÇIKTIN HA!?

VIOLONA YAVRUM.. GEL
BENİ KUCAKLA.. SENİN
İÇİN HEPİMİZ BİLESEN
NASIL İZ TIRAP ÇEKTİK.

167/2

Bir Ziyaret

Nakledin: Semih Demirci



atlayıp Bangor'a gider veya Cave Hill'e tırmanırdı. Hayatın sırtına yüklediği ağır mesuliyetleri, hiç olmazsa bir an, unutabilmek için bizi yanına almazdı. Annemin babasına karşı takındığı istihfakâr tavır yüzünden biz de babamıza ehemmiyet vermezdik. Bizim çalışsan, uğraşsan annemizdi. O bizim yüzümüzden ıstırap çeken bir kadındı. Ona lâıyk olmağa çalışmalıydık. Annem bir gün babama :
— «Çocukları Lady Moxton'a götürürsek; belki onlardan hoşlanırsın» dedi. Babam annemin bu teklifini kabul etti.

Lady Moxton, annemin akrabalarından zengin, nüfuzlu bir kadındı. Babamı fabrikaya koyan, bize karanlık, rutubetli evi dahi temin eden o idi. Onun bizim aleyhimize bir kelimesi, babamı işsiz bırakacağı için bizi sefalet çukuruna tekrar yuvarlayabilirdi.

Lady Moxton'la karşılaşmak Andrew ile beni ürkütüyordu. Her ne pahasına olursa, olsun gitmemiz lâzımdı. Bize bir yardımı dokunabilirdi.

Nihayet, ziyaret günü geldi. Andrew bronşit olduğu için bizimle gelmezdi. Annemle tramvaya binip, şehrin sonuna gittiğimiz zaman yağmur durmuştu.

Bozuk bir yoldan Moxton House'a gittik. Bir zamanlar büyük ziyafetler için kullanılan bu ev harap olmuştu. Demir kapılar paslanmış, bahçeyi vahşi otlar bürümüşü.

Lady Moxton yatalak olduğu için tozlu merdivenlerden odasına çıktık. Merdivenlerin sonunda, «Ben kokulara tahammül edemiyorum» diyince annem, «Sizin yüzünüzden ben nelere tahammül ediyorum» diye söylenmeğe başladı. Yaşaran gözlerini uğuşturarak odaya girdim. Panjurların bir kısmı kapalı olduğu için oda loştu. Sardunye ve ilâç kokusu insanı âdeta uğuşturuyordu. Lady Moxton, altında siyah halkalar peyda olmuş gözlerini üzerime dikti. Korkarak geri çekildim. Annem tatlı bir sesle:

— «Matilda, nasılsınız» diyordu. Derin bir ses:

— «Matilda o ne biçim bakış? Eleanor, kızın atal mı?» dedi. Gözlerimi Lady Moxton'dan ayıramıyordum. Hele saçları: Dipleri sarı. Uçları âdeta kızıldı. Dudaklarıyla, yanakları kıpkızıldı.

Annem derhal konuşmaya başladı. Alışık olmadığı sefaletten, Benfast'ın havaının bize iyi gelmediğinden bahsediyordu.

Nihayet, gözlerimi Lady Moxton-

dan ayırabildim. Resim ve kitaplarla dolu odalara alışık olduğum için bu pis duvarlı, ilâç ve Sardunya dolu oda beni hasta etmişti. Lady Moxton'un takma dişlerinin gürültüsü aşabımı büsbütün bozuyordu. Lady Moxton bana dönerek:

— «Çocuğa bir şey versem» dedi. İsteddiği siyah kutuyu karyolanın altından alıp, ona uzattı. Derileri şarkmış, kocaman kalın kemikli elleri ile kutuyu açtı. Meraktan yerimde duramıyordum. Kutu mücevher dolu idi. Eline, üstü mavi mineli küçük bir madalyon aldı. Bu benim için en güzel hediye idi. Teşekkür kabilinden bir şeyler mırıldandım.

— Bu çok kıymetlidir» diyerek madalyonu kutuya koydu. Pembe taşan ufak bir gün iğneyi eline aldı, bana uzattı, durakladı ve gene elini çekti. Bu sefer de eline küçük bir bilezik geçti. Evirdi, çevirdi. «Bilmiyorum ki» diyerek onu da kutuya koydu. Yeşil taşlı yüzüğü de yerine koyduktan sonra kutuyu kilitledi

— «Eleanor, çocuğu gene getir.»

— Gelecek hafa olur mu?»

— «Olmaz. Ben sana haber gönderirim» dedi. Herhalde unutmus olacak, beklediğimiz haber hiç gelmedi...

Dönüşte ağlamaya başladım. Annem:

— «Eğer, kendini sevdirseydin, bir şey verirdi» diye bana söyleniyordu. Evde kardeşim, Andrew, gülerek:

— «Anne, bu kız çok aptal. Hiç zengin olamayacak» diye benimle alay etti. Ben de:

— «Zenginlikte gözüm yok» diyince annem:

— «Demek sen beni düşünmüyorsun. O halde beni oğlum düşünür» diye Andrew'in saçlarını okşamaya başladı. Onlar birbirlerini anlıyorlardı. Ben ikisinin yanında muhakkak ki; çok yalnız ve kimsesiz kalmıştım. Annem kardeşimle övünüyor; o da annemin aşıladığı para hırsı ile gece gündüz çalışıyordu.

Seneler sonra, bir akşam yorgun argın yanıma gelen kardeşim mendilini uzattı. Beyaz keten mendilin üzerindeki taze kan pıhtılarını hepimiz gördük.

Bir sene bile sürmedi, kardeşimi kaybettik. Onu tedavi ettirmek için İsviçreye giden annem bana mekubunda:

— «Zavalı Andrew, eğer benim için para yapmak gayesi ile kendini bu kadar harap etmiyeydi şimdi sağ olurdu.» diye yazıyordu.

Mektubunda: «Bu kadar harap olma yaydı, şimdi sağ olurdu!» yazıyordu.

Babam fakir bir ressamdı. Bilhassa, karakalem ve yağlı boyalar çok beğenilirdi. Ne yazık ki müşterisi yoktu. Annem de sekiz kardeş olduğu için ona pek az bir miras düşmüştü.

Bir gün, South Down'daki evimizi bırakıp, havanın daima kapalı, yağmurlu, ve soğuk olduğu deniz aşırı bir memlekete yerleştik. Babam oranın kumaş fabrikasında çalışmağa başladı. Annem ekseriyetle yoksulluğumuzun sebebinin, biz çocuklar, olduğumuzu söylerdi. Hakikaten onlar, bizi geçindirmek için, bu fabrikaya, mahrumiyetler diyarına gelmişlerdi. Annem:

— «Çalışıp para kazanmalısınız. O zaman için hiç kimseye boryun eğmeden, rahat yaşarsınız. Parasızlara kimse ehemmiyet ver-

mez» dertli.

Annem, bütün gençlik hayalleri kırılmış, bir kadındı. Hiçbir zaman, babamın mensup olduğu sanat-kârlar grubuna girmemişti. Evlilik ona kefalet ve üzüntü kazandırmıştı.

Babam da, küçük odasına çekilir, kumaşlar için desen hazırlardı. İşini bitirince, ya otobüse

— «Matilda, nasılsınız» diyordu. Derin bir ses:

— «Matilda o ne biçim bakış? Eleanor, kızın atal mı?» dedi. Gözlerimi Lady Moxton'dan ayıramıyordum. Hele saçları: Dipleri sarı. Uçları âdeta kızıldı. Dudaklarıyla, yanakları kıpkızıldı.

Annem derhal konuşmaya başladı. Alışık olmadığı sefaletten, Benfast'ın havaının bize iyi gelmediğinden bahsediyordu.

Nihayet, gözlerimi Lady Moxton-

dan ayırabildim. Resim ve kitaplarla dolu odalara alışık olduğum için bu pis duvarlı, ilâç ve Sardunya dolu oda beni hasta etmişti. Lady Moxton'un takma dişlerinin gürültüsü aşabımı büsbütün bozuyordu. Lady Moxton bana dönerek:

— «Çocuğa bir şey versem» dedi. İsteddiği siyah kutuyu karyolanın altından alıp, ona uzattı. Derileri şarkmış, kocaman kalın kemikli elleri ile kutuyu açtı. Meraktan yerimde duramıyordum. Kutu mücevher dolu idi. Eline, üstü mavi mineli küçük bir madalyon aldı. Bu benim için en güzel hediye idi. Teşekkür kabilinden bir şeyler mırıldandım.

— Bu çok kıymetlidir» diyerek madalyonu kutuya koydu. Pembe taşan ufak bir gün iğneyi eline aldı, bana uzattı, durakladı ve gene elini çekti. Bu sefer de eline küçük bir bilezik geçti. Evirdi, çevirdi. «Bilmiyorum ki» diyerek onu da kutuya koydu. Yeşil taşlı yüzüğü de yerine koyduktan sonra kutuyu kilitledi

— «Eleanor, çocuğu gene getir.»

— Gelecek hafa olur mu?»

— «Olmaz. Ben sana haber gönderirim» dedi. Herhalde unutmus olacak, beklediğimiz haber hiç gelmedi...

Dönüşte ağlamaya başladım. Annem:

— «Eğer, kendini sevdirseydin, bir şey verirdi» diye bana söyleniyordu. Evde kardeşim, Andrew, gülerek:

— «Anne, bu kız çok aptal. Hiç zengin olamayacak» diye benimle alay etti. Ben de:

— «Zenginlikte gözüm yok» diyince annem:

— «Demek sen beni düşünmüyorsun. O halde beni oğlum düşünür» diye Andrew'in saçlarını okşamaya başladı. Onlar birbirlerini anlıyorlardı. Ben ikisinin yanında muhakkak ki; çok yalnız ve kimsesiz kalmıştım. Annem kardeşimle övünüyor; o da annemin aşıladığı para hırsı ile gece gündüz çalışıyordu.

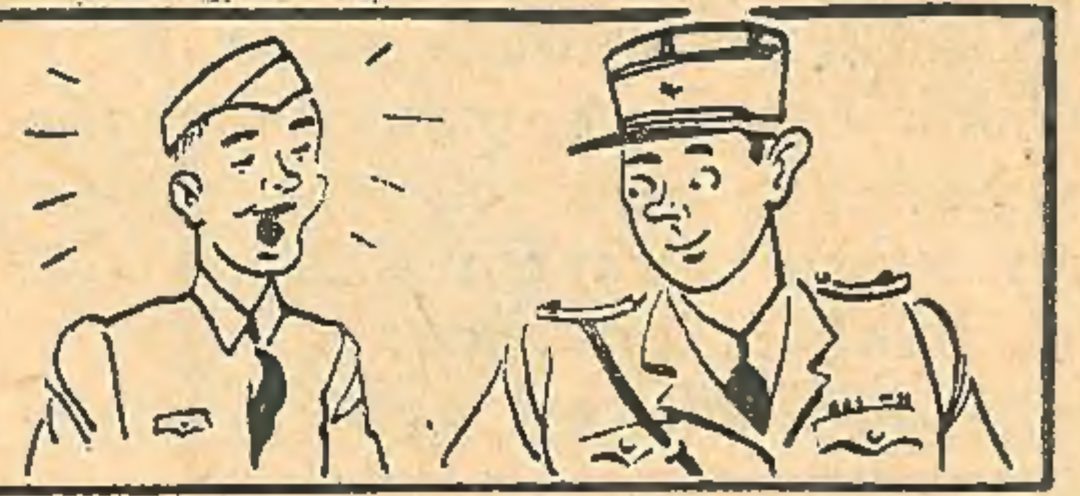
Seneler sonra, bir akşam yorgun argın yanıma gelen kardeşim mendilini uzattı. Beyaz keten mendilin üzerindeki taze kan pıhtılarını hepimiz gördük.

Bir sene bile sürmedi, kardeşimi kaybettik. Onu tedavi ettirmek için İsviçreye giden annem bana mekubunda:

— «Zavalı Andrew, eğer benim için para yapmak gayesi ile kendini bu kadar harap etmiyeydi şimdi sağ olurdu.» diye yazıyordu.



Yalancı



Yazan: Bernard Lamate
Çeviren: Ben.

D senelerini yapıyor. Ama ilk başlarda epey sabırlı olduğu ve sivilken geçirdiği avare hayatı pek özlememiş olduğu halde, şu son aylarda kendini büyük bir sabırsızlığa kaptırmıştı.

Halbuki kışladaki vaziyeti pek öyle sıkıcı değildi ve diğer erlerden birçoğu tarafından gıptaıyla karşılanıyordu. Subayların birçoğunun sempatisini kazanmış olduğu için kendisine sık sık, Cumartesi - Pazar izni çıkardı. Sonra kışlada yaptığı işler de ağır sayılmaktan çok uzaktı.

Günlerden Cumaydı, ve vakit akşama yaklaşmıştı. Dumanet kışla avlusunda, sevgili piposunu tüttürerek bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Müthiş sıkıntılıydı ve bunun sebebi de o hafta sonu izin alabilmesi için pek az ihtimal kalmış olmasıydı. Bir gün evvel bir aksilik yüzünden kendisine ceza yazılmış ve affedilmişti. Ama cezanın affedilmiş olması, o hafta izinsiz kalması, gibi bir keyfiyeti de beraberinde sürüklemişti.

Cumartesiyi, hele Pazarı kışlada geçirmek fikri, uçarı er için bir kâbustan farksızdı. Evvelce aynı durumda geçirdiği günleri hatırladıkça içi kararıyordu. Diğer erler, arkadaşlarının birbirleriyle yaptığı futbol maçlarının seyrinden zevk alabiliyorlardı. Fakat bütün bunlar Dumanet'e göre değildi.

Düşüncelerinin çok karanlıklaştığı bir anda karşıdan gelmekte olan yüzbaşıyı farketti ve aklı başına geldi. İzin meseleleriyle bu subay meşgul olurdu ve altın gibi bir kalbi olduğu için herkes tarafından sevilirdi.

Dumanet'in kafasında şimşek gibi bir fikir çaktı ve hemen piposunu söndürüp cebine koydu. Sonra subay hızasına gelince, gülümsiyen bir tavır takınıp yanına gitti:

— Yüzbaşım, dedi, bu Pazar izni çıkabilir miyim?

Yüzbaşı onun her hafta sonu bu

gibi bir sual sormasına alıştı. Ama bu defa vaziyet başkaydı ve Dumanet'in kışlada kalması gerekiyordu. İş, ona çaktırmadan idare etmeğe karar verdi.

— Ne için izin istiyorsun? diye sordu.

Dumanet her zamanki hazır cevabıyla:

— Karım temizlik yapacak, dedi. Ona yardım etmezsem kızar.

— O halde hiç endişelenme. Karın bana mektup yazdı ve bu defaki temizlik için sana ihtiyacı olmadığını bildirdi.

Dumanet şapa oturmuştu. Bundan sonra izin mevzu bahis edilemezdi. Ama her şeye rağmen:

— Yüzbaşım, bu kışlada iki tane muazzam yalancı var, demekten kendini alamadı.

Subay, kendine "altın kalpli adam" lâkabını kazandırmış olan yumuşak başlılığıyla gülümsedi ve:

— İki yalancı mı, kimmiş onlar? diye sordu.

— Bir tanesi benim yüzbaşım. Zira henüz evlenmedim ve karım yok.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ



KESİK BAŞIN ESRARI



Büyük Macera ve Aşk Romanı : 8

Doriok peki cevabını alınca derhal telefonu kapadı ve Nore'ye dönerek:

— Beni banker Muret'e götürür müsünüz?

— Memnuniyetle. Yalnız o adam kimdi sorabilir miyim?

— Aziz dostum. Misafir ettiğiniz adamı bir deli zannetmişsiniz. Halbuki, o bir kaatildi.

— Bir kaatil mi?

— Evet. B. 14 trenindeki meşum cinayetin faili. Ben sayet banker Muret'in yerinde olsam on para dahi vermezdim.

Nore şaşkınlıktan cevap veremeyecek bir hale gelmişti. Ceketinin düğmelerini çözerek mırıldanmağa başladı:

Bankerin evi uzak değildi. Bu-

veriş yaptık. Beni erken taciz ettiğinden dolayı af diledikten sonra Paristeki Gazeneve bankasını bilip bilmediğimi sordu. Halbuki ben o bankanın Vivier müessiliyim. Benden cevap alınca Mösyö Gazenevi telefona çağırmağımı rica etti. Kendisi' Parisli bankerle İngilizce konuştu. Sonra banker bana bin frank vermem hususunda emir verdi. Ben de derhal Kristal Kama hâdisesini hatırlıyarak kendisine lâzım gelen parayı verdim.

— Emin misin?

— Neden?

— Neden?

— Kendisinin Kristal Kama olduğunu söylediğine.

— Kat'iyen... Hattâ hayret

muş olan Nore şimdi mutfaktan yemek salonuna mekik dokuyordu. Çünkü Doriok ile Dupon karınlarnı (Altın Yıldız) da doyurmağa karar vermişlerdi.

Dupon macera peşinde koşmaktan büyük bir zevk aldığı için fevkalâde bir iştihâ ile yemeğini yemişti. Polis müfettişine gelince, o mütemadiyen düşünüyordu. Kâhvelerini içtikten sonra Dupon cebinden piposunu çıkartarak tütünle doldurdu. Ve birkaç nefes çektikten sonra, polis müfettişine:

— Eh bakalım Mösyö Doriok. Bu bin frank para alan adam kim imiş...

— Sakın siz de bunun kaatil olmadığına şüphe mi ediyorsunuz? Doğrusu bu hâdise bundan daha

Kama» olduğunu gizlememiştir? Polis müfettişi bu sözlerle lâkayt kalyordu. Fakat hakikatte Mösyö Dupon'un sözlerini teker teker tahlil ediyordu. Cevap vermediğini görünce Dupon:

— Doğru düşünmüyor muyum Mösyö Doriok?...

— Aziz dostum. Sayet bütün cinayetler bu kadar kısa bir zamanda meydana çıkarılacak olursa, esasen polislere ihtiyaç kalmazdı. Şimdilik B. 14 cinayetini ika edenin bu adam olduğunu kabul edelim. Bilâhare her şey meydana çıkacak, şerikleri varsa onlar da anlaşılacaktır. Her işi sıra ile yapmalı Mösyö Dupon.

Tam bu konuşma esnasında Mösyö Nore içeri girmişti. Elinde katlanmış mavi bir kâğıt vardı. Doriok bu mavi kâğıdı görür görmez:

— İşte Liyondaki memurlarının telgrafı dedi ve derhal telgrafı arkadan okudu. Lâkin okumasıyla renkten renge girmesi bir oldu. Kuvvetli yumruğunu masaya vurarak:

— Ne adammış be yahu! Bir yılan balığından farkı yok bu adamın. Liyon treninde de bulamamışlar dedi. Ve telgrafı Dupona verdi. O da telgrafı okudu. Ve ağzı açık kaldı. Liyondaki muavini telefonla bildirilen eşkâlde hiçbir yolunun istasyona inmediğini ve trende dahi bulunmadığını bildiriyordu. Polis müfettişi:

— Bizden kaçıyor, kaçıyor. Fakat bakalım daha ne kadar kaçabilecek. Maamafih elimizde birçok deliller var. Liyon için bir bilet alınır da, ondan evvelki istasyonda inilirse muhakkak bunda bir maksadı mahsus olduğu anlaşılır ve izlerini kaybetmek istediği de görülür, dedi.

Sinirli bir durumda sofradan kalkarak kendi ve Mösyö Duponun hesabını gördükten sonra arkadaşına Allaha ısmarladık diyerek fırladı ve ilk rastladığı taksiye atlayarak şöföre:

— Bütün süratle Valans'a çek, dedi.

Bir saat süren bir otomobil yolculuğu esnasında Doriok mütemadiyen hirsından dudaklarını ısıırıyordu. Her dakika o sefil kaatilin hayali gözlerinde canlanır gibi oluyordu. Valans'a gelir gelmez derhal şöföre adliye sarayına gemesini söyledi. Merdivenleri çifter çifter sıralıyarak müddeiumumi muavininin odasına girdi. Mösyö Giyom'un elini sıktıktan sonra:

— Yeni bir şey var mı? diye sordu.

— Ya sizde?

— Ben kaatilin Vivierden Liyona gitmek üzere trene bindiğini tesbit ettim. Fakat o Liyondan daha evvelki bir istasyona inmiş olsa gerek.

— Başka hiçbir şey yok mu?

— Hayır. Şimdilik başka bir şey yok. Yalnız kaatilin mıntakamız dahilinde bulunduğuna eminim.

— O halde biz sizden daha iyi çalışmışız. Çünkü maktulün kaybolan kellesini bulduk.

Doriok birdenbire silkinerek:

— Vagonda mı buldunuz?...

— Hayır. İser nehri kenarlarında, tam Rodans nehrinin ağzındaki köprüünün altında.

— Kim bulmuş?

— Bir balıkçı görmüş, müt-hiş korkmuş. Ağını atmış. Ağır bir şey takılmış, merakla çekmiş. Bunun süngerden bir havluya sarılmış bir paket olduğunu görmüş. Büyük bir sevinçle paketi açınca içerisinde bembeyaz bir kelle çıkmış. Kan namına hiçbir şey yokmuş. Korkudan titremeğe başlamış.

(Arkası var)



Biraz evvel çok korkmuş olan Nore şimdi mutfakla salon arasında mekik dokuyordu.

na rağmen müfettiş Nore ile Dupona otomobile binmelerini söyledi. Birkaç dakika sonra her üçü de bankerin evi önünde idiler.

Doriok tam kapıyı vurmağa hazırlanırken, kapı içeriden açıldı. Kapıyı açan bankerin kendisi idi. Otelci banker görüncü:

— Mösyö Muret! dedi. Ah ne korktum bilseniz.

— Neden?

— Sizi katlettiklerini sanmıştım.

— Katlettiklerini mi? Çıldır-dın mı sen Nore?

Birdenbire sözlerini Doriok kesti.

— Affedersiniz Mösyö Muret. Ben Liyon polis müdüriyeti mensuplarındam. Size bazı sualler sormak arzusundayım.

— Rica ederim. Buyurunuz.

— Biraz evvel bir adamın ziya-retini kabul edip kendisine bin frank verdiniz mi?

— Evet.

— Tanıyor musunuz?

— Hayır. Hayatımda ilk defa gördüğüm bir adamdı bu.

— Nasıl bir kimse idi?

Banker güldü.

— Evet. Kendisini hayatta ilk defa görmeme rağmen iyi bir alış

içerisinde kalarak telefondaki muhatabı beni aydınlatmasını rica etti.

— O halde bu Mösyö Gazeneve de şeriki cürüm.

Şeriki cürüm mü? Hangi hâdisede?

— Katil hâdisesinde. Sizin bin frank verdiğiniz adam B. 14 ekspresindeki cinayetin faili.

Banker gayri ihtiyar güldü ve:

— Affedersiniz Mösyö Doriok. Siz Mösyö Gazeneve'i tanır mısınız?

— Hayır. Hiç teşerrüf etmedim.

— Gazeneveler asırlardan beri bankerdirler. Ve onların Avrupa-daki servetleri babadan evlâda intikal eder. Onların sermayeleri aşağı yukarı yarım milyarı bulur.

— Ne olursa olsun. Bana vız gelir.

Polis müfettişi oracıkdan telefonu açarak Liyona lâzım gelen direktifleri verdi. Lâkin bankerin bu son sözlerine son derece içrelemişti. Bankeri Allaha ısmarladıkdan sonra şiddetle kapıyı iterek çıktı.

VII

Biraz evvel son derece kork-



NAT PINKERTON

MERHABA NAT.. NE HABER? İNŞALLAH TAZE BİR HAVA DİS VAR DİR..



ŞİMDİLİK BİR ŞEY SÖYLİYEMEM LERİ.. AMA SONRA.. SENDEN BİR RİCAM VAR..

ŞU RESME BAK.. TANIYOR MUSUN? BİR ŞEY HATIRLA.. TINDIR MU?



YDOO.. MAALESEF.. NESİ VAR BU KA.. DİNİN?

SADECE İSMİNİ DÜR.. BİR DAKİKA BİLİYORUM: JÜLYET.. JÜLYET.. BANA YALNIZ KALPLER SÜTUNUNDA MEKTUP YA.. ZİYOR



HAH! İŞTE BULDUK NAT.. HER ŞEY MEYDANA ÇIKTI.. SENİN JÜLYET ASLINDA BİNGO JÜLİ İSMİNDE BİR MAL.. BİRKÂÇ AY EV.. VEL BİR YALNIZ KALP.. LE DOLANDIRILICIĞI YAPMIŞ TI..



BEN DE BUNDAN KORKUYORDUM.

POLİS ONU AZ DAHA CİNAYET SUÇUYLA YAKALIYORDU.. MEKTUPLA TANIŞTIĞI BİR HERİFİ AVLANMIŞ.. HERİF OR.. TADAN KAYBOLDU.. DELİLLER ALEYHİNDEYDİ.. AMA KARI KURTULMASINI BİLDİ..



LERİ BİNGO JÜLİ HAK.. KİNDAKİ BÜTÜN YAZILARI OKUMAK İSTERİM.

PEKİ NAT.. GE.. TİRTEYİM.. AMA BİR HADİSE ÇIKARSA İLKÖN.. CE BANA HABER VERECEKSİN



SÖZ VERİYORDUM.. ÖNCE SEN HABER ALACAKSIN.. AMA İNŞALLAH BİR CİNAYET HAVADİSİ OLMAZ..

İŞTE MESELE BU DORYAN ZAVALLI MORRISON BİNGO JÜLİ DİYE CİNAYETTEN SANIK.. Lİ DİYE CİNAYETTEN SANIK.. SÜPHELİ BİR KADININ ELİNDE..



AH NAT.. NE KA.. DAR FECİ ZAVALLI MORRISON.. BEL Kİ..

MORRISONA BİR ŞEY OLURSA.. DORYAN NORVALE GİDEN İLK TAY.. YAREDE BANA YER AYIRT..



NORVA.. LE GİDEN İLK UĞAK.. TA İKİ YER AYIRMAK İSTİYORUM... EVET, İKİ YER..

BEŞBİN PAPEL HERİFİN ODA.. SINDA YOKTU, JÜLİ!.. CEBİN.. DE TAŞIYOR.. ÇABUK ELE GEÇİR.. MEMİZ LÂZIM..



HAKKIN VAR ÇABUK DAVRANMAZSAK HERİF GİDİP EVİ SATIN ALACAK.

YAPACAĞINI BİLİYORSUN.. TELEFON ET BURAYA ÇA.. GİR..



EVET, SEVGİLİ JÜLİ'M.. ARZUN BENİM İÇİN EMİR DEMEKTİR.. DER.. HAL GELİYORUM.



ARKASI VAR

SEKRETER

Yazan: B. Gervaise

Çeviren: S. Bilbaşar



GEÇ FARUK

★
«Sekreterin mi yazdı?
Onun böyle marifet
leri bildiğini mi
sanıyorsun?»

nun oldu. Zira sosyoloji veya tarih ciltleri en fazla birkaç bin nüsha satıldığı halde romanlar, hele hal-kin hoşuna gidecek gibi olursa ka-pışılıyordu.

Anice Touvenant ilk romanı o-lan «Güvercin»i bir ayda tamamladı ve tâbi de onu çabucak bastıra-rak piyasaya sürdü. Daha ilk ağız-daki muvaffakiyet göz kamaştırı-cıydı. Dükkânın önünde halkın

kuyruk yaptığı bir tarafa, taşra-dan gelen siparişleri karşılamak i-çin acele bir ikinci baskı yapmak i-cabetti.

Anice Touvenant artık zengindi ve karısını mesut görmek istiyordu. Ama bayan Aurelie yine üzgündü. Anice ondan, teessürünün sebebini sorduğu zaman şu cevabı aldı:

— Para beni çok az alâkadar et-meğe başladı; zira beni aldatıyor-sun.

— Aldatıyor muyum? Pekiyi bu-na nereden kanaat getirdin?

— Nereden olacak; yazdığın ro-manı okuduktan sonra gözlerim a-cıldı. «Güvercin»in kahramanları sı-rasında o gibi ruhi hallere giriyor-lar ki, onların geçirdiği maceralar-ın benzerini geçirmemiş olan biri imkânı yok bu satırları yazamaz... Sonra o sevişme sahneleri ve okşa-malar. Yani bizim aramızda hiç mevzubahis olmayan şeyler. Bunla-rın tecrübesini kiminle yaptın ki tasvirinde bu derece muvaffak ol-dun.

Anice Touvenant için şimdi va-ziyet müşküldü. Karısını ikna etme-ğe çalıştı:

— İnan bana karıcığım kimsey-le tecrübesini filân yaptığım yok. Hepsi benim zengin muhayyilemin mahsulü.

Ama bayan Aurelie'de kanacak göz yoktu:

— Maval atma, dedi. Muhakkak bir metresin var. Artık metresinin bir mi, iki mi, üç mü olduğunu Al-lah bilir.

Bu şekilde kendini müdafaada iş yoktu. Anice Touvenant eliyle çe-nesini uğuşturuyordu. Sonra birden dahiyane bir fikir bularak,

— Madem ki fazla ısrar ettin, de-di, sana yeni mesleğimin sırrını a-çayım da yüreğin rahat etsin... «Gü-vercin»i tabii ki ben yazdım. Ama aşk sahnelerinin tasvirini, sekre-terim olan delikanlıya bıraktım. O çekingen halinden hiç umulmaz, a-ma gördüğüm gibi son derece mu-vaffak oldu.

Onun sözleri henüz bitmişti ki kendini tutamayan kadın:

— Sekreterin mi yazdı, dedi, o-nun böyle marifetleri bildiğini mi sanıyorsun?

Anice Touvenant, senelerden be-ri ilmi eserler sahasında şö-ret yapmış bir müellifti. Her-birinin sayfa adedi beş yüzle sekiz yüz arasında değişen koca koca ciltlerden, her yıl iki - üç adet mey-dana getirirdi.

Kendisi mesleğinden ve mesle-ğinin kendine temin ettiği şereften son derece mütehir. Ama karısı Aurelie daha ziyade maddiyatçı ol-duğu için o da işin para cephesine daha büyük bir önem bağlıyor ve kocasının, muharrirliğin bu kısır sahasından ayrılmasını canı gönül-den arzu ediyordu. Aralarında sık sık şu gibi konuşmalar cereyan e-derdi:

— Şu arkadaşın Maringouin'e hiç gıpta etmiyor musun? Herifin saçma sapan romanlardan başka bir şey yazdığı yok. Buna rağmen dün-yanın parasını kazanıyor. Otomo-billeri, köşkleri, çifter çifter usak-ları, hizmetçileri var. Bense bütün ev işlerini tek başıma görmek zo-rundayım.

— Pekiyi ama karıcığım, ne yap-mamı istiyorsun?

— Ne yapmanı olacak, Maringo-uin'i takliden para getirecek kitap-lar yazmanı.

Anice Touvenant uzun zaman düşünüp taşındıktan sonra karısı-nın dediğini yapmağa karar verdi. Maringouin'den ne muhayyele ne de üslup bakımından aşağıydı.

Eserlerini basan tâbie giderek, artık içtimai ve tarihi etüdler yeri-ne orijinal bir roman janrı deneye-ceğini söyledi. Tâbi buna pek mem-

Sabahleyin, ayrılık vakti gelin-ce, Giovanni ile Rosa, bir daha kucaklaşıp öpüştiler. Bütün geceyi birlikte kucak kucağa geçir-dikleri halde daha birbirlerine söyleyecek çok şeyleri vardı. Bir türlü ayrılmak istemiyorlardı. Rosa:

— Beni de beraber götür, diye yalvardı. Artık burada, o mızımız, pinti herifle birlikte yaşayamam. İki saat sonra dönmüş olacak. Ar-tık beni burada bulmamalıdır.

Giovanni kısa bir tereddütten sonra kabul etti. Rosa, sevinçten çılgına dönmüştü. Hemen odasına koşup elbiselerini, çamaşırlarını ve kendisine ait olan eşyaları toplay-ıp bir valize yerleştirdi. Yarım sa-at sonra hazırıldı.

Yağmur yağmağa başlamıştı. Gi-ovanni bir taksi bulmağa gitti. İs-lanmamak için de portmantoda bu-lunan Vittorionun gümüş saplı şem-siyesini almıştı.

Rosa, hemen oturup kocasına bir mektup yazdı:

«Vittorio, sevdiğim adamla bir-likte kaçıyorum. Beni boşuna ara-ma. Çünkü bulsan bile hiç bir kıy-meti olmayacaktır. Artık seninle ya-şıyamam...»

Çifte kumrular yeni yuvalarına varırlarken, seyahattan dönen Vit-torio da eve giriyordu. Trendeki iz-diham sayesinde üçüncü mevki bile-ti ile ikinci mevkide seyahat ettiği için hayatından çok memnundu. Neşesine payan yoktu.

Vittorio, eve girince, portmanto-nun aynasına yerleştirilen Rosa'nın

Karısı ve Semskiye



Yazan: Pierre Billotey

Çeviren: Vahit Orgun

mektubunu gördü. Gözlüğünü ta-kıp okuduktan sonra omuzlarını silkti. Üzülmeğe değmezdi. Fakat birdenbire duraladı. Hemen odala-rı dolaşıp etrafı tetkik etmeğe baş-ladı. Korktuğu başına gelmemiş; karısı, giderken, evin eşyasını da be-raber götürmemişti:

«Çok şükür, bir şey eksik değil» diye ferah bir nefes aldı.

Soynup dökündü ve radyosunun

başına geçerek müzik dinlemeğe başladı. Bir yandan da karısının fi-rarı ile elde edeceği kazancı hesap-lıyordu. Birdenbire yerinden fırladı. Şemsiyesi gözüne ilişmemişti. Hemen koşup portmantoya baktı. Yoktu:

— Alçaklar, diye haykırdı. Şem-siyemi, gümüş saplı şemsiyemi de beraber götürmüşler!..

GİZLİ VAZİFE !..



MAĞAZADAKİ CİNLER MANDRAKE

ESKİ DOSTUM MAN-
DRAKENİN BU İŞE KA-
RİSTİĞİNE ŞÜKREDELİM.
ESRARI ANCAK O GÖZE-
BİLİR..

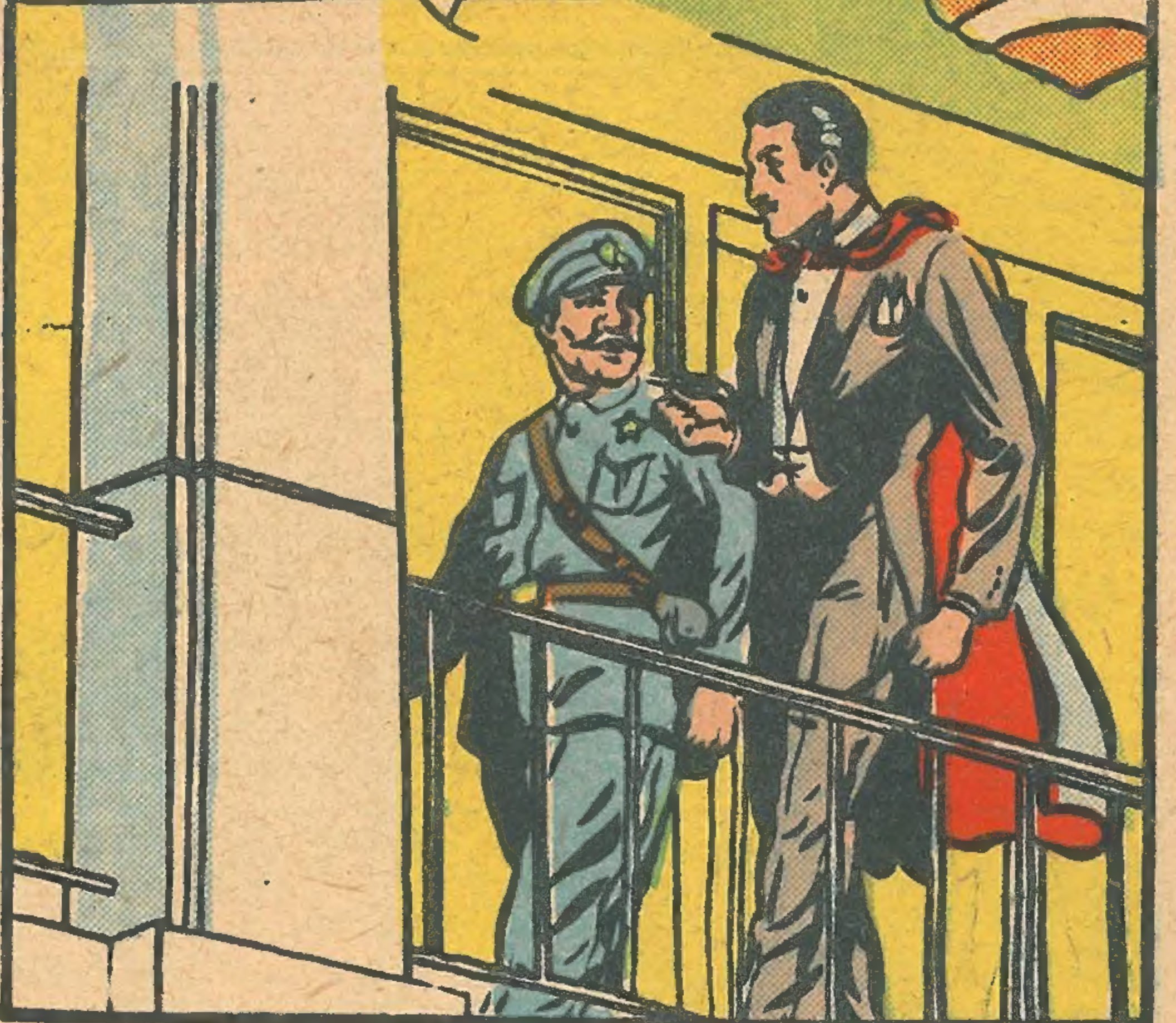
BU MAĞAZANIN
ESRARI NEDİR?

SİZİ TEVKİF
ETTİRDİĞİM
İÇİN ÖZÜR
DİLERİM. AMA
O KADAR
ŞARESİZİM Kİ!..



MÜTHİŞ BİR ESRAR..
HIRSİZLİK MESELE-
Sİ.. AMA KİMSENİN
GİRMESİNE VEYA ÇIK-
MASINA İMKÂN YOK

KİMSENİN GİRİP
ÇIKAMIYACAĞIN-
DAN EMİN
MİSİNİZ?



TAMAMEN.. MAĞAZA KAPAN-
DIKTAN SONRA ADAMLARIM
HER TARAFI ARAŞTIRIYOR.
GECE BEKÇİSİNDEN BAŞ-
KA KİMSE KALMIYOR. İŞTE
GECE BEKÇİSİ.. İHTİYAR MAK!

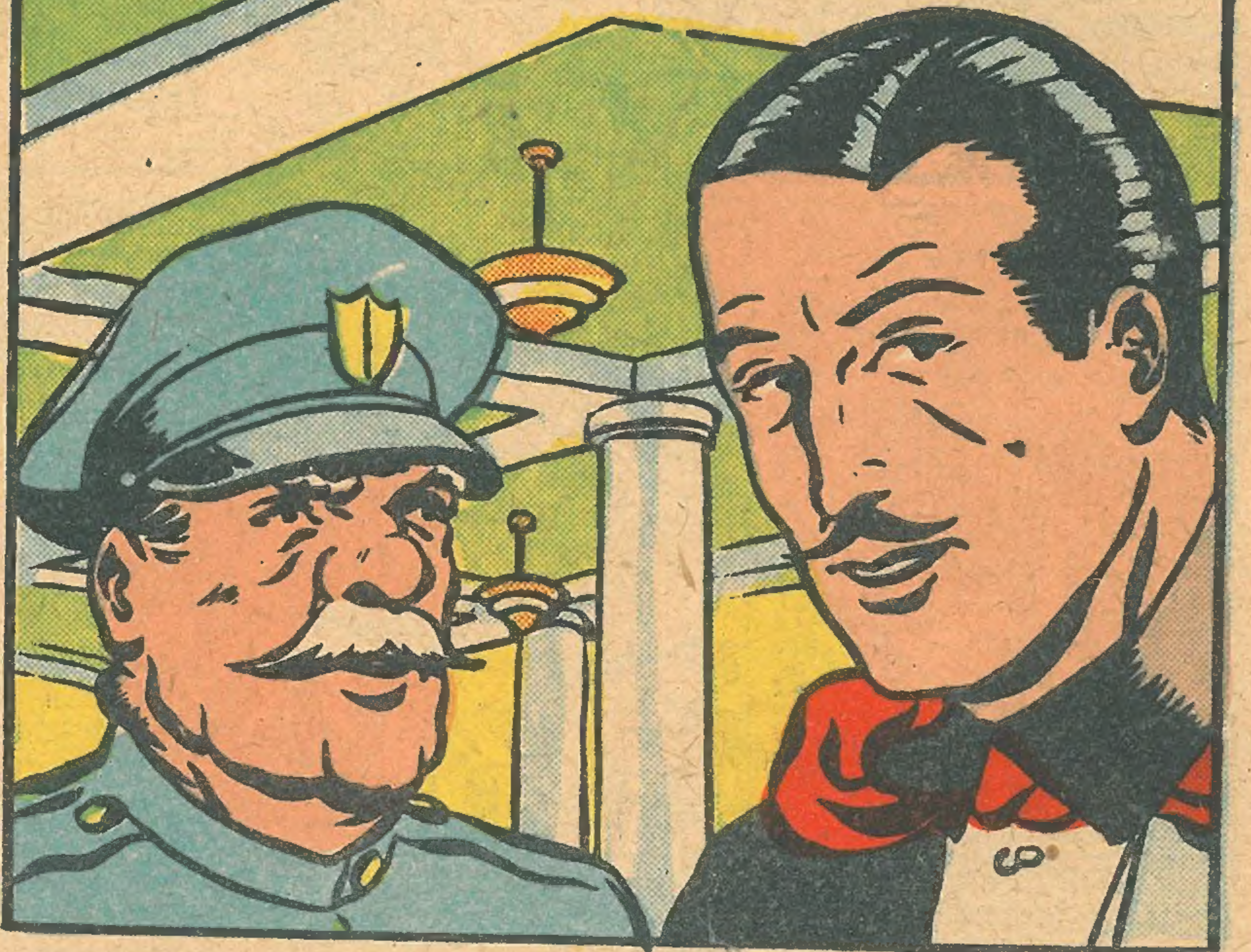
NASIL
BİR
ADAM..

KAPANIŞ
SAATİ



TAKİP ETTİK. GÖ-
ZETLEDİK. TEMİZ
ADAM..

BU GECE BİR DE BEN
BAKAYIM. BENİ TAKTİM
ETSENE..



HEY, MAK!.. BAK
SANA KİMİ... HA?
ŞEY... GİTTİ GALİBA

NE DE
DİNİ Z
EFENDİM

MANDRAKE
BİR İSARET YA-
PIYOR VE OR-
TADAN KAY-
BOLUYOR.



GENİŞ, BOŞ MAĞAZADA GÖRÜNMEYEN SİHİRBAZ
ŞÜPHE ALTINDA OLAN GECE BEKÇİSİNİ TAKİP
EDİYOR. KOMİSERİN YA
NINDA BİRİ DAHA VAR
GİBİ GELMİŞTİ. GÖZLE-
RİM BOZULUYOR GALİBA

BAKALIM BU KİLİTLİ
MAĞAZAYI HANGİ
CİNLER, NASIL SO-
YUYOR?

ARKASI
VAR





KARTALIN OĞLU



JURASLAR BU SU BAS-
RINI KARŞISINDA NE
YAPACAKLARINI ŞAŞIR-
DILAR.

ALLAHIM
NE BÜ-
YÜK
FELÂKET

TANRI TEB'AMI
KORUSUN..
İRİS'i MUHAFA-
ZA BUYURSUN..

20/



BU SIRADA ALGANIN AKLI-
NA „HAYAT ATEŞİ„ GELDİ.



ALGA SARAYIN YANI
BAŞINDAKİ TAPINAGA
KOŞTU.



JURASLA-
RIN MEM-
LEKETİN
DE EN
BÜYÜK MÂ-
BETTE
BİR GENÇ
KIZ, HİÇ
SÖNDÜR-
MEDEN
BİR LÂM-
BA TUTAR-
DI.

HERKES
BU LAMBA
SÖNERSE
MEMLEKE-
TİN BATA-
CAĞINA
İNANIRDI.

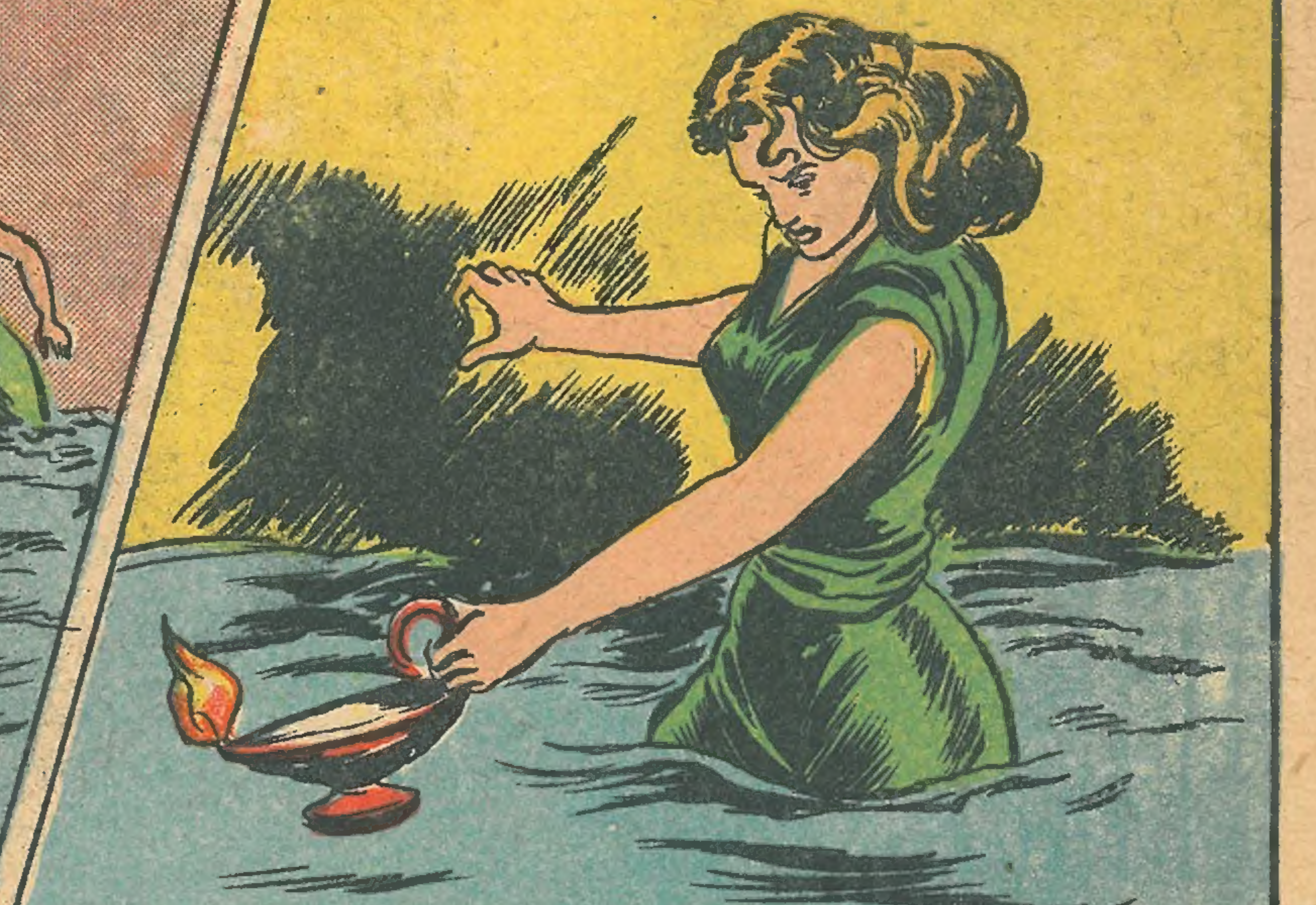
ŞEHRİN BU EN ESKİ
TAPINAGINI SULAR
BASMIŞTI.



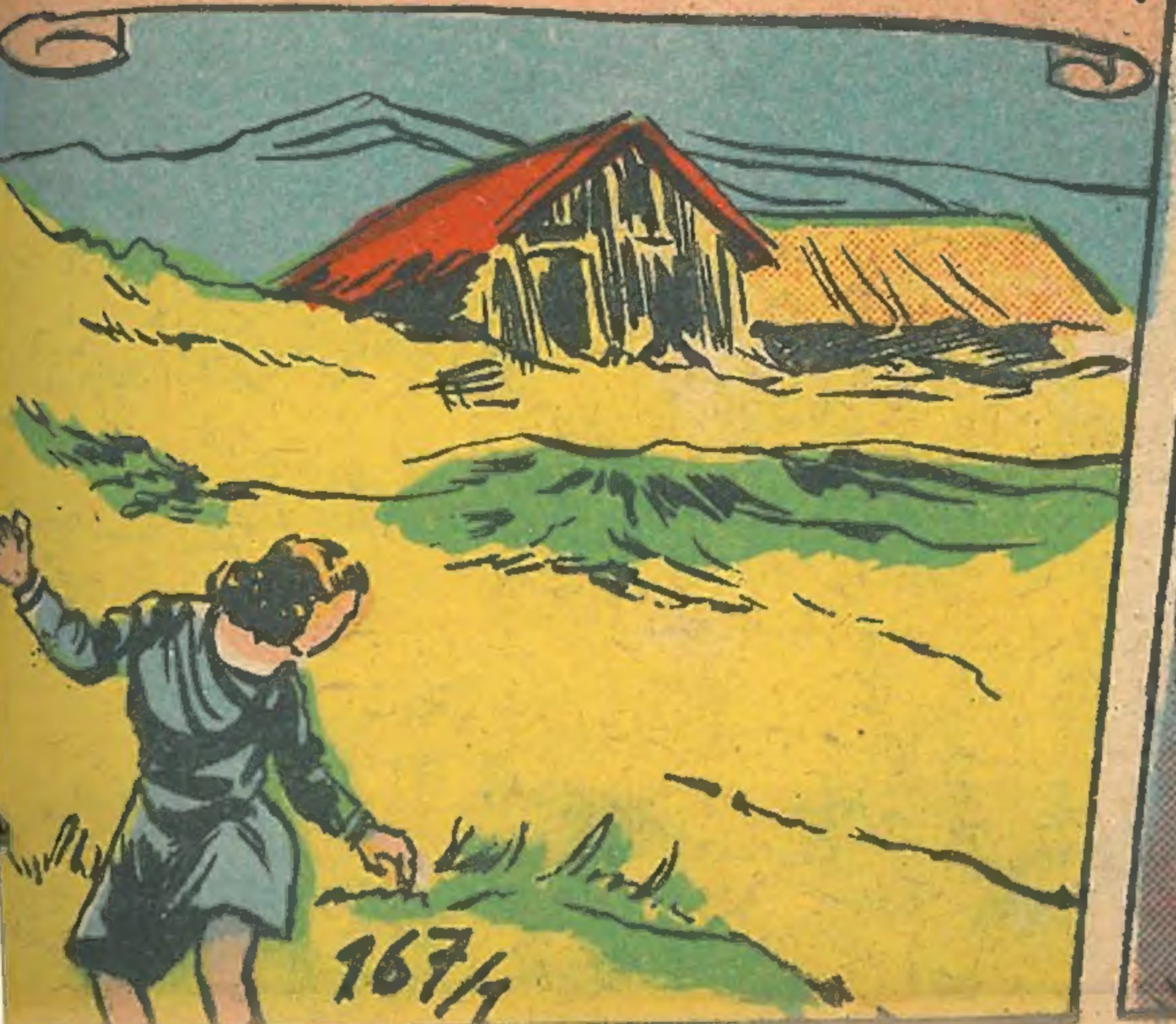
ZORLA YÜRÜYE YÜRÜYE KIZIN
YANINA GELDİ. GENÇ GÜZEL
KIZ YORGUNLUKTAN NEREDE
İSE LAMBAYI SULARA BIRAKA-
CAKTI.



ALGA TAM ZAMANINDA YE-
TİŞTİ LAMBAYI ELİNE ALDI
BÖYLELİKLE BÜTÜN BİR MEM-
LEKETİ FELÂKETTEN KUR-
TARDIĞINA İNANIYORDU.



BU SIRADA KÜÇÜK YILDIZ
BU FELÂKET KARŞISINDA NE
YAPACAĞINI ŞAŞIRMİŞTI. HİÇ
DURMADAN İMDAT ÇAĞIRIYORDU.

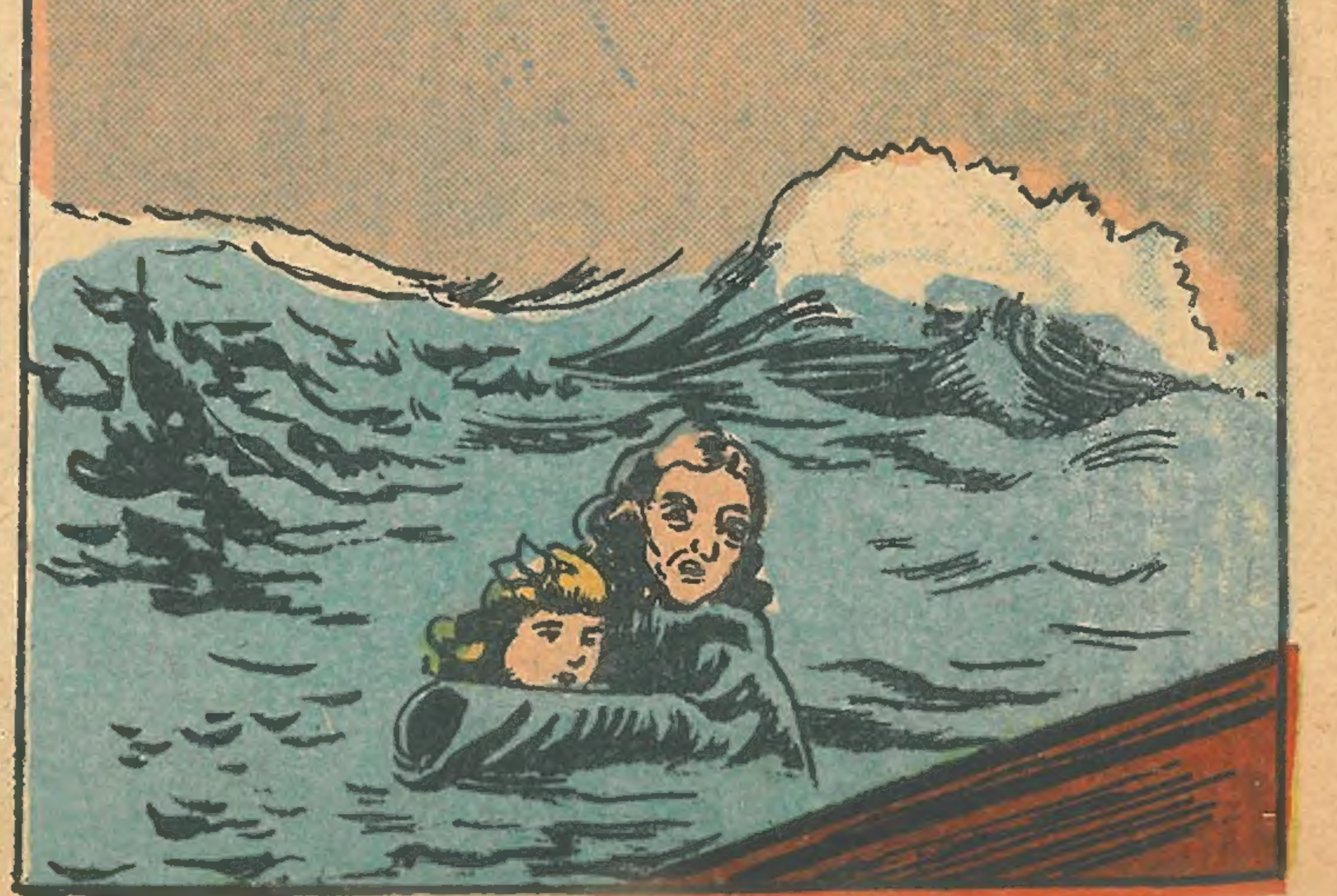


167/4

SESLERİNİ İHTİYAR BİR
KÖYLÜ KADIN DUYDU. KA-
DIN KÜÇÜK KIZI KUCAGI-
NA ALDI.



AZ SONRA SULAR İKİSİNİ AL-
DI SÜRÜKLENMEĞE BAŞLADI.



ELMASLA İRİS BİR TE-
PEDE DURMUŞLARDI.
BİRDEN KÖPEK HAV-
LIYARAK İLERİ ATIL-
DI.

NE VAR?
NE OLUYOR?

20/2

KÖPEĞİN GİT-
TİĞİ İSTİKAME-
TE DİKKATLE
BAKINCA..

BİR KADIN..KU-
CAĞINDA BİR
KIZ ÇOCUĞU
İLE DALGALAR
İLE BOĞUŞU-
YOR.

ELMAS İRİSİ KINYDA BIRAKTI
KIZLA KADINI KURTARMAK İÇİN
SUYA ATILDI.

İHTİYAR KADININ
TAKATI TÜKENMİŞ-
Tİ..

ELMAS KAZAZEDELERİN YANINA
VARINCAYA KADAR SULAR İHTİYAR
KADINI SÜRÜKLEDİ. ELMAS KÜÇÜK
KIZI YAKALADI.

YILDIZ!..SEN
MİSİN?

KUR-
TARIN
ONU..

İKİ DOST BU
KADAR KÖTÜ
ŞARTLAR AL-
TINDA BULU-
ŞACAKLARINI
NEREDEN
BİLSİNLER
BİRBİRLERİ
NE SARIL-
DILAR.
BU SİRADA
İRİS KARADA
ONLARA BA-
KIYORDU.

EYVAH!
İKİSİNİ DE
SULAR GÖ-
TÜRDÜ.
ARTIK ON-
LARI GÖ-
REMIYO-
RUM.

BU SİRADA
LADY KÜRZON
ELMASIN ATI
CEYLANLA
SULARDAN KAÇ-
MAK İSTEDİ.
FAKAT AT
BİR SIRA GEL-
Dİ Kİ KENDİ
BİLDİĞİ YOLDAN
GİTMEĞE BAŞ-
LADI.

CEYLAN
CEYLAN
BOĞULACA-
ĞIZ..NERE.
YE?

CEYLAN
YERDE HAREKETSİ-
YATAN İKİ VÜCUDUN
YANINDA DURDU.

ARKASI
VAR

167/2



GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: Kemalettin Tuğcu

SAYI: 17

Cevap verdim:

— Size bir dostuma rastladığımı ve kendisinden para aldığı arzetmiştim.

— Pek güzel, fakat benim hizmetimde bulunmağı niçin bu kadar şiddetle istiyorsunuz.

— Siz bunu arzu etmiyor musunuz? Siz benim hizmetimden memnun değil misiniz Prensesim.

— Ben size bunu sormuyorum. Sizin kastinizi ve düşüncenizi anlamak istiyorum.

— Bunu ben bilmiyorum Prenses. Ben Bizansta esir ve mahsur bir insanım. Sizin bana çok büyük iyiliğiniz dokunmuştur. Ve zannediyorum ki sizin de bana pek fazla ihtiyacınız var.

— Bu ihtiyacı nereden anlıyorsunuz?

— Müsaadenizi rica ederim asil Prenses. Siz bana sadece ihtiyacınız olmadığını bildiriniz. Derhal dönmekliğim için bu kâfidir. Ben sizin beni aradığınızı, ancak benim koruyabileceğime inandığınızı zannediyorum. Ben, hayatınıza, iffetinize şerefine, hattâ canınıza tekeffül eden bir insanım. Bunun böyle olduğunu isbat ettim ve bana daha aylarca ihtiyacınız olduğunu düşünerek ölümlere göğüs gerdim ve hizmetinize gönüllü olarak iltihak ettim. Siz Yusufu istemiyor musunuz?

Koskoca salonda, bu tarihî ve ıssız binada yalnızdık. İren benden korkuyordu. Fakat niçin kiliseyi terketmiş ve konağına dönmüştü? Bahusus şimdi o ihtiyar kadının da varlığından mahrumdu. Kendisinden daha genç bir kızla kalmıştı.

Ben onun duygularını tahlile uğraşıyordum. Belki o da kendi hareketlerinin sebep ve mecburiyetlerini düşünüyor, şaşırıyordu. Cevap alamayınca:

— Şövalyenin sizi cebren götürmek isteyişini hatırlayınız, dedim. İmparatorunuzun bir zabiti benden çok daha düşman olabiliyor. Nihayet benim konağınızı terketmem pek basittir. Bunu istemeniz kâfi.

İren garip bir sual sordu:

— Demek görünür ve görünmez tehlikelere karşı beni yalnız bırakacaksınız?

— Siz bunu göze almış olacaksınız Prenses. Veya kiliseye döneceksiniz.

İren şiddetle:

— Oraya dönmeyeceğim, dedi. Orada, bana getirdiğiniz paranın hepsini çaldılar. Size bunu bildirmekten üzüntü duyuyorum, fakat hakikat budur. Olgadan ve baş rahipten başka kimse odaya girmiyordu.

— Olganın böyle bir harekette bulunacağını ummuyorum prenses.

— Çalan baş rahiptir Yusuf Bey. Bu para kaybolduktan sonra onun adına şarap içtiğini ve sık sık kiliseyi terk ederek gittiğini, dışarıda karnını doyurduğunu, kilise tahsisatından verilen yemeği

yemediğini, fakat bu hareketi de yaparken nefsinden feragat edip hakkını sözde fakirlere verdiğini gördüm. Bu adamdan nefret ediyordum.

— Sayanı hürmet ve pek dindar bir adam görünüyordu.

— Maalesef hakikat budur. Anlıyorum ki ikinci bir şövalye çıkarak beni kendisinden talep etse, derhal itaat edecek.

— Şu halde Bizansta kendisine güvenilecek tek bir varlık vardır.

— Siz mi?

— Hayır, her şeye kadir olan Tanrı.

İren dişlerini sıktı. Nemli gözleriyle yüzüne baktı. Sözlerine şöyle devam etti:

— Faka bu Tanrı binlerce Bizanslının yalın ayak, başları

teklğine içinden inananlar ona kendisini tam bir imanla verener ebedî huzuru kalbe malik olabilirler. Yoksa siz, asırların boyunca elde gezdirdiğiniz bu resimden bir sefaat göremiyeceksiniz. Kirye Eleyson! Fakat kim? Bu resim tni sizi kurtaracak? Papazları bile hırsız olan zavallı Bizanslılar, kendi kendinizi aldatıyorsunuz.

İren gözlerini büyük büyük açarak büyük bir korkuya tutularak beni dinliyordu. Hemen sesimi yumuşattım ve başımı eğdim:

— Prenses, kalbinizi Tanrıya geviriniz, onun kahrı, hışmı kadar merhameti de vardır. İnsanların ilk ve son sığınacağı ve bundan kuvvet alarak yaşayacağı varlık odur. Etrafınızdaki bütün âbideler birer



— Siz Yusufu istemiyor musunuz Prenses?

açık, ellerinde mumlarla ahlak, figanlar ederek surlara götürdükleri ve korkunç toprakla dövülen duvarlara tuttıkları Panaya resmi değildir.

Toplar gökgürültüleri halinde inliyor, cadâcâlerden:

— Kirye eleyson! sesleri geliyordu.

Mum ışığının gölgelerimizi ırtırttığı ıssız ve koskoca salonun karanlıkları içinde sesim titreyerek yükseldi.

— Ey cahil insanlar, ey şavallı Bizanslılar!... Asırların boyunca sefahat, ahlâksızlık, suç ve günah içinde yüğürlmüşken, bu felâket karşısında insan eliyle yapılmış bir resmin sizi kurtaracağını mı sanıyorsunuz? Zavallı insanlar, artık günah içinde, yanlışlıklar içinde tefessüh eden dimağlarınız idrak etmeli ki her şeye kadir olan Tanrı sizin elinizdeki resimden ibaret değildir. Tanrı gözle görülmez, elle tutulmaz. Fakat o her yerde mevcuttur. Onun varlığına ve

birer çöküyor. Tutunduğunuz dallar kopuyor, ayağınızın altındaki yer kayıyor. Bakınız şanlı bir asker dediğiniz bir şövalye surlardaki işini bırakarak burada sizin gençlik ve güzelliğinize göz dikiyor öte arafta herkesin hürmet ettiği, ulu bir din adamı dediği bir rahip, sizin gibi bir maşum insanın parasını çalarak şarap içiyor, daha ötede, birbirini satan Venedikli ve Cenovalı kardeşler sokakta birbirlerini boğazlıyorlar. İşte yıkılan âbideler bunlardır. Güvendiğiniz bu insanlardır ki bu felâke gününü hazırlamış ve esir düşmeğe, öldürülmeğe avuç açmışlardır.

İrenin bütün maneviyatı sarıslmıştı. Kendisini yapayalnız buluyor, korkudan titriyordu. Sözüme devam ettim:

— Prensesim, Surların ötesinde aç kurtlar gibi saldıran yüz binlerce insan var. Bunlar tefessüh etmiş, kendi içinden yıkılmış olan Bizanslı paylaşmak ve yağma et-

tiha besliyorlar. Bunlar kimdir biliyor musunuz? Venedikliler, Cenovalılar, Bulgarlar, Lâtinler, hattâ Rumlar. Evet sayıları iki yüz bine varan bu insanlar suradan buradan koşup gelmiş ve yağma hırsıyla çığına dönmüşlerdir. Siz Mehmet Beyin askerlerinden değil, bu kendi dindaşlarınızdan korkunuz. Çünkü başınızın üstünde bir yenigeri palası pırıldadığı zaman: Tanrının başı için bana kıyma» dersiniz o pala başınıza inmez. Fakat bunu kendi dindaşlarınızdan birisine söylediğiniz zaman bir kurt homurtusu işiteceksiniz. Haçlılar ordusunu hatırlayınız. En ulu bir mabet olan Ayasofyayı soyanlar ve din adına hareket eden bu insanlar, Bizans halkını kılıçtan geçirmiş ve onların ihtiyaçlarını doğradıktan sonra gençlerini ya bir ihtiras oyuncağı yapmış veya esir olarak satmışlardır.

İren bitkin bir halde:

— Beni büsbütün mahvediyorsunuz? diye inledi.

Karşısında saygı ile eğildim ve:

— Asil Prenses İren Paleolog, dedim. Kalbinizi yüce Tanrıya tevcih ediniz ve onun kaza ve kaderine inanınız. O istediği gibi yapsın. Ona kalbini açan ve ona inananlar benim gibi huzuru kalbe malik olur ve hayatın hiçbir cıvılarından korkmazlar.

İrenle olan konuşma bu suretle bitti. Aramızda halledilmemiş cihetler vardı. Onun fazla hırpalanmış olduğunu görerek aşağıya indim. Bu defa kapının yanında, konağın şerefli ve kalabalık zannlarında muhafız zabiti tarafından işgal edilmekte olan odaya yerleştim.

Ertesi sabah içinden yüz lira ayırarak kalan altınların hepsini İrene götürdüm ve kendisine:

— Eğer, dedim. Bu muhasara daha uzun sürerse o zaman bir başka çare düşünerek daha para tedarikine imkân bulunur.

İren gözleri dolu dolu olarak silâhlıktan ecdadından kalma olan o elmas kakmalı hançeri alarak bana uzattı ve:

— Bunu verdiğiniz paraya mukabil değil, faka bir hatıra olarak size veriyorum, dedi. Alınız Yusuf Bey ve bu ecdad yadigarını sizin gibi merd bir erkeğe vermekle en isabetli bir harekette bulunduğuma inandığımı da biliniz.

Hançeri öptüm ve belime takarken:

— Ona lâayık olmağa çalışacağım, dedim.

Ağır topraklar gece ve gündüz surları dövüyordu. Bazen hedefini şaşırarak taş güller şehre düşüyor, halk arasında yaralananlar, ölenler oluyor, taş binalar yıkılıyor, korku son haddine çıkıyordu.

Hirsokeras'a Mehmet Beyin gemileri indikten sonra Bizanslıların ümitleri büsbütün zayıflamıştı. Bazen ordunun hemen şehre gireceği söyleniyor, şaşkın ve perişan halk çığlıklar kopartarak kaçacak yer arıyor, uzun saatlerin boyunca istinap geçiyordu.

Venedik kadirgalarının Bizansa kuvvet getirmeğe muvaffak oldukları ve bu yüksek kadirgaların girişine Mehmet Beyin gemileri mâni olmadığı zamandan beri savaş son derece hızlanmıştı. İmparator son teslim fikrini de reddederek kanının son damlasına kadar akıtmağı göze aldıktan sonra Bizans müdafileri galip geleceklerini takdirden mutlaka öleceklerini bildiklerinden canla, başla müdafaaya başlamışlardı.

(Arkası var)

BU DÜŞÜNCELERLE NEŞ'EYLE EĞLENEN HALKIN ARA-SINDA YÜRÜYEREK LİMANA GELDİ

ACABA BENİ UZAKLARA GÖTÜRECEK BİR GEMİ BULA-BİLECEK MİYİM? ÖLÜRSEM DENİZE ATARLAR.

NİHAyet İKİ GEMİCİ GÖRDÜ

GİDİYOR MUSUNUZ?

EVEET

ADALAR KRALİÇESİ

BENİ DE BERABER ALMAZ MİSİNİZ?

BERABER Mİ? BİZ BER. MUDAYA Gİ-DİYORUZ..

OLSUN.. NERE-YE OLSA BEN DE GELİRİM.

SAHİBİNİ ÇA-ĞIRAYIM.

ACAİP BİR KADIN VAR BİZİMLE BERABER SEFERE ÇIKMAK İS-TİYOR

PEKİ.. EĞER NAVLUN VERİR-SE GÖTÜRÜ-RÜZ.. SÖYLEYE-LİM..

SENİ GEMİYE ALIRIM AMA KAÇ PARAN VAR KIZIM..

HİÇ PA-RAM YOK BENİM..

SENİ BE-DAVA MI GÖTÜRECE-ĞİMİ Mİ SANIYORSUN

DUR.. BAŞKA BİR ŞEYİM VAR.. BU HAYATIMDAN BİLE KIYMETLİ BİR ŞEY.. FAKAT ÇOK GEÇME-DEN ÖLECEĞİMİ ÇİN..

ROZİTA MÜCEVHERİ GÖSTERİ-O.. BU ÇOK GÜZEL BİR ŞEY.. ELMAS VE İNCİDEN YAPILMIŞ BENİM GEMİMDEN DAHA KIY-METLİ BİR ŞEY..

AMA DUR BAKAYIM... BUNU BEN BİR KERE DAHA GÖRMÜŞTÜM.. EVET.. EVET.. KRALİÇANIN BOY-NUNDA.. BU KADIN ONDAN ÇALMIŞ BENİM ASILMAYA NİYETİM YOK..

GEMİNİN SAHİBİ SARAYA DOĞRU KOŞTU. FAKAT BİRKAÇ ADIM ATTIKTAN SONRA SARAYA GİT-MEKTE OLAN ATMACA REİS İLE JOFREYE RASTLADI.

İŞTE.. BANA YOL GÖSTERECEK KİMSELER

REİS.. KENDİSİNİ GEMİYE ALI-GÖTÜRMEMİ İSTEYEN ACAİP BİR KADIN MÜRACAAT ETTİ. KE-DİSİNİ BURADAN UZAKLARA GÖTÜRDÜĞÜM TAKTİRDE BAN-BUNU VERECEĞİNİ SÖYLEDİ. BU MÜCEVHERİ KRALİÇANIN B-NUNDA GÖRMÜŞTÜM

ARKASI VA

Gec kalan adam

Yazan: Feriha Demiray

Şehirde daha dükkânlar açılmıştı. Kahveci asık suratla çay demliyor, elbisesi buruşmuş, rahatsızlıktan yüzü sararmış, gençten bir adam aç karnına sigara içiyor, bir yandan da öksürüyordu.

Kapı açıldı, orta yaşlı, esnaf kıklıklı bir erkek kahveye girerek: — Ahmet ağa, dedi. Bana tavşan kanı bir çay. Malûm ya akşamcıydık.

Daha iskemleler masaların üstündeydi. Yalnız bir tek masa vardı. Onun yanında da genç adam oturuyordu. Öteki de oraya gitti:

— Aleyküm selâm arkadaş, dedi. Siz de otobüs mü bekliyorsunuz?

Öteki tabakasını açıp uzatarak:

— Hayır, dedi. Ben akşamdan geldim. Otelde yer bulamadım. Allah razı olsun kahveci burada yatmama müsaade etti.

— Benim adım Rüstemdir. Kasabada tuhafiyeciyim. Buraya bir hayırlı iş için geldim. Siz ilk defa geliyorsunuz sanırım. Adınız?

— Adım Ahmet Hulûsidir.

— Şehre iş için mi geldiniz? Belki de memursunuz?

— Hayır. Yani memurum ama buraya tâyin filân edilmedim. İzinliyim. Vaktiyle ben de tüccardım. Babamın işini tutmuştum. Fakat ta-



lihsizlik yüzünden bıraktım.

— Ticarete talihsizlik de mi var?

— Elbet ya.

Kahveci çayları getirmişti. Şekerleri bardaklara attılar ve onlar kırıla kırıla eriyip dağılırken Ahmet Hulûsi gülümsedi:

— Gülüyorum ama canımın sıkıntısından, dedi. Koskoca halı tüccarı Mehmet efendinin biricik evlâdıydım. Ticarethane öylece bana kaldı. Dedim ya talihsizlik. Hiç yoktan sebepler beni batırdı.

— Nasıl sebepler onlar? Kadın, kumar filân mı?

— Ne münasebet beyim. Elime oyun kâğıdı almış değilim. Kadınların peşinden de koşamam. Yani talihsizlik orada da kendisini gösterir.

Tuhafiyeci gülümsedi:

— İstanbulda oturup da kadın yüzünden talihsizlik çekmek biraz tuhafıma gider.

Ahmet Hulûsi:

— Bir adamın yakasına talihsizlik sarılırsa her yerde işine engel olur, dedi. Ben işe namusumla başladım. Bir gün bir kız beyendim. Peşine düştüm. Evine gittim. Beni genç bir erkek karşıladı. Allahın emriyle kızı istedim. Gülümsedi ve "İyi ama arkadaş, dedi. Sen geç kalmışsın. Çünkü bahsettiğin hanım benim zevcemdir."

Kahveci kakkahayı bastı. Ahmetle Hulûsi:

— Gülme ağa, dedi. Geç kalmak benim alnıma yazılmıştır. Bir müzayedeye giderim mal satılmış

bulunur, bir münakasaya girerim alan almış, satan satmıştır. Hem bu en ufak işte bile böyledir. Meselâ dün akşam otele geldim. Otelci "Bir odamız vardı, şimdi tutuldu" dedi. Trene gir, bütün yerler tutulmuş, sinemaya gir, oturacak yer yok, maaş almağa git, veznede para kalmamıştır. Nasıl anlatayım size. Tren kaçırmak, yetişememek, mektupları geç almak hep benim

başıma gelir. Peder hastaydı, ben halı toplamağa çıkmıştım. Telgrafla çağırdılar, apar topar İstanbul'a yetiştim bir de geldim ki adamcağızın cenazesi kalkmış.

Ahmet Hulûsi dişlerini gıcırdatıyordu:

— İşte bütün bu gecikmeler, talihsizlikler yüzünden ticareti bıraktım. Size nasıl anlatayım, yine dün akşam buraya geldim, karnım aç. Lokantaya girdim, yemek istedim, garson ellerini uğuşturarak;

— "Yemeğimiz kalmadı efendiciğim!" dedi. Otele gittim. Odalar kapatılmış. Eğer şu adamcağız bana iki simit bulmasaydı açlıktan geberirdim.

Kahveci: — Böyle şeylere boş vermeli,



dedi. İnsan üstüne düştükçe başına gelir. Herkesin hayatında talihsizlikler olur.

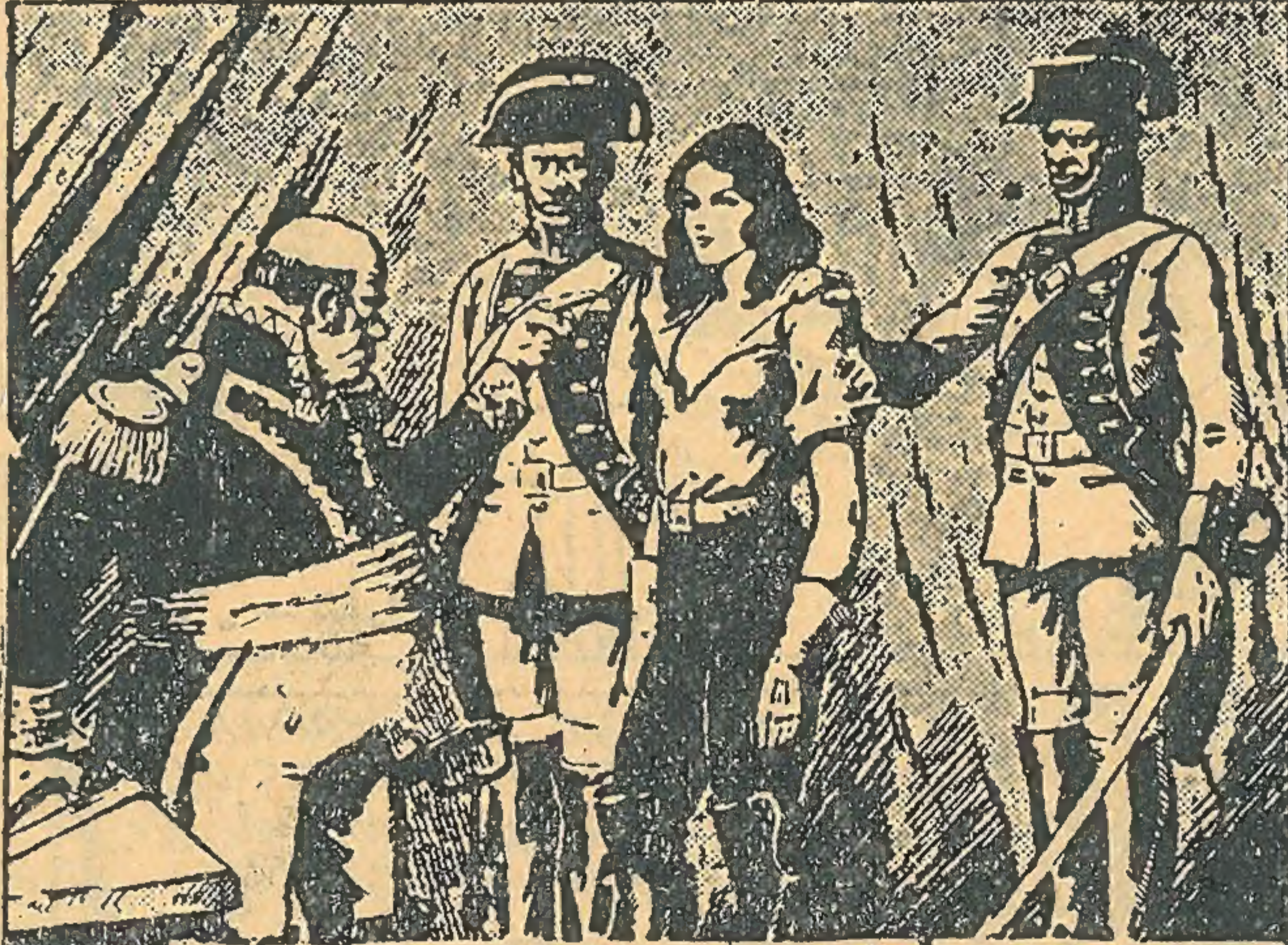
Ahmet Hulûsi:

— Ben okumuş, yazmış bir adamım, dedi. İki yabancı dil bilirim. Bende bir dirhem sinir yoktur. Yıl- (Arkası 14. sayfada)



Hürriyet Kahramanı

BOLIVAR'IN NİŞANLISI MANUELA, RAMONLA BİRLİKTE KAÇARKEN BOVES'İN ÖNCÜLERİYLE KARŞILAŞTILAR. BÜTÜN GAYRETLERİ BOŞA GİTTİ. BOVES'İN ASKERLERİ ADETÇE FAZLAYDILAR.



MANUELAYI ESİR GİBİ GENERAL BOVES'İN ÇADIRINA GÖTÜRDÜLER. BOVES'İN GÜLMİYEN GİRKİN BİR ADAMDI. — SEN BOLIVAR'IN NİŞANLISIN DEĞİL Mİ, DEDİ, BOLIVAR'IN SAKLANDIĞI YERİ SÖYLE, YOKSA ...



MANUELA BİLMEMEZLİKLE GELDİ, GÜLDÜ: — BOLIVAR MI? NE MÜNASEBET? ELİN HAYDUDUNA BEN GÖNÜL VERİR MİYİM GENERALİM? SEN BENDE'Yİ GÖZE BAKSANA ...



BOVES ESKİ KURTlardan BUNU YUTAR MIYDI İKİSİNİ SÖYLE TİNCEYE KADAR İŞKENCE YA PACAĞINI SÖYLÜYORDU 167



MANUELA BULDUĞU BİR KANAYI BOVES'İN ARKASINA SAPLADI. GENERAL GİK DEMEDEN YERE YI KILDI. ARKASI VAR

YILDIZ

600 Kişiyeye
Zengin Hediyeler
Veriyor!

Sadece şu iki sorunun iki satırla cevabını yazarak bu hediyelerden birini kazanabilirsiniz.

1 — Geçen Eylül'den bugüne kadar gördüğünüz yerli filmlerden en beğendiğiniz hangisidir?

2 — Yine geçen mevsimde en beğendiğiniz bir kadın ve bir erkek artist hangileridir?

Tam adresinizle bu cevapları aşağıdaki adrese gönderiniz:

Yıldız Mecmuası

(Müsabaka Memurluğu)

Ankara Caddesi 36.

İstanbul.

(GEÇ KALAN ADAM

(13. sayfadan devam)

larca boş verdim. Kendi halimle alay ettim ama nihayet kafama dank dedi. Her ne ise. İnşallah evlendikten sonra talihim değişir.

— Demek böyle bir niyet var.

— Tabii.

— Haydi hayırlısı. Peki ama bu şehre neye geldiniz?

Ahmet Hulûsi kızardı:

— Size damat oluyorum, dedi. Pederin eski ahbablarından bir Âbidin bey var. Bilmem tanır mısınız?

Rüstem haykırdı:

— Nasıl tanımam. Dün akşam beraber içtik.

— İşte bu zatın kızını alıyorum.

Tuhafiyeci yine haykırdı:

— Hangi kızını be canım. Onun iki kızı var.

Ahmet Hulûsi güldü:

— Kaç kızı olduğunu bilmem. Öteden beri Âbidin beyle mektuplaşıyoruz. Araya birisi girdi. Kızın resmini gösterdi bana. Uzaktan talip oldum. Bermutad yıllık izin sırası bana en sonra geldiği için bu zamana kadar kaldım. Nihayet evvelsi gün telgrafı dayadım. Kendim de trene atladım. Şefika hanımı almağa geldim.

Tuhafiyeci şaşaladı:

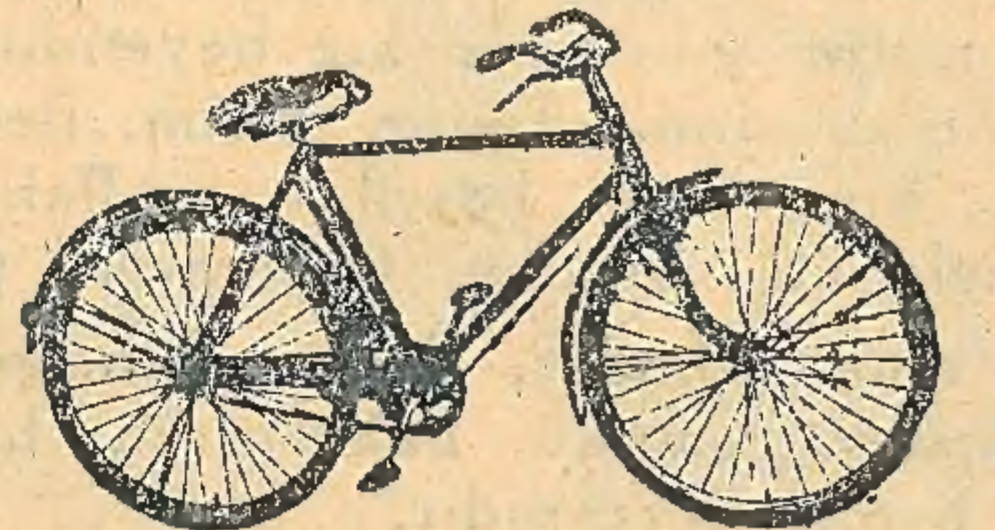
— Şefika hanımı mı?

— Öyle ya. Neye bir tuhaf oldunuz?

Tuhafiyeci ile kahveci birbirlerine baktılar. Gülmemek için dudaklarını ısıyorlardı. Nihayet kahveci sıkılarak:

— Şey, dedi. Şefika hanımın düğünü dün akşam oldu da, Bey de davetliydi...

HAFTADA
2,5 İKİ BUÇUK LİRA
TAKSİTLE BİSİKLET



KATALOK ve ŞARTNAME
15 kuruşluk pul gönderenlerin adreslerine gönderilir.
BİSİKLET RUMUZU
P. KUTUSU: 167 İstanbul.



MORGAN'IN
"LEYLEK" ADIN
DA BİR GE.
MİSİ VARDI.
HIÇ LEYLEK
OLACAK TA.
RAFI YOK.
TU YA... NE
İSE

KORSANLAR KRALI



No: 2

BANA YOLU GÖS
TERECEK MULLİ
ADINDA BİRİNİ BULDUM. MEMLE-
KET İÇİNE DOĞRU YOLA ÇIKTIM.
HAFTALAR VE HAFTALARCA CE-
NİBA DOĞRU YOL ALDIM.



ONU HİÇBİR KUVVET DÜ-
RURAMAZDI. ÇIKTI GİTTİ.
GEMİ VE ADAMLARLA
BEN KALDIM



DÜNYANIN HİÇBİR YE-
RİNDE RASTLANMI-
YACAK KADAR
ÇOK VAHŞİ
HAYVANA
RASTLA-
DİK

BİR GÜN MULLİ
VERDE PIRIL
PIRIL PARILDA.
YAN ALTIN
TANELERİ
BULDU. MÜ-
VAZENESİ
BOZULDU.



BENİ ÖLDÜR.
MEĞE KALKTI.
BENİM DE
SINIRLERİM
ONDAN AZ
BOZUK DE-
ĞİLDİ.

NE... MULLİYİ BİR
BATAKLIK KENARI-
NA GÖMDÜM, YOLU
NA DEVAM ETTİM.



BİR GÜN ORMAN
İÇİNDE BİR YERLİ
KÖYÜNE RAST GEL-
DİM. BENİ İYİ KAR-
ŞILADILAR. HIÇ BEYAZ
İNSAN GÖRMEMİŞLER-
Dİ.



YOLCULUK BENİ HARAP
ETMİŞTİ. BU KÖYDE UZUN
MÜDDET KALDIM. DİNLEN-
DİM. KENDİME GELDİM.

BİR GÜN ONLARLA GEZERKEN ALTIN
ZİNCİRİ VE ALTIN ŞEHİRİ GÖRDÜM.
YERİMİ YANI ŞEHİRİN
YERİNİ ŞİMDİ TAYİN
EDEMİYORUM.



167

KASI VAR

ALNIMIN



YAZISI

MARK HAPİSHANEDE BİR TÜRLÜ ANLAŞAMADIĞI
HÖCRE ARKADAŞI PİYER DÜRANIN SESİNİ TANIDI

KARDEŞİMİ
TANIYOR -
MUSUN?

AYNI HÖC -
REDEYDİK..

OO.. MAŞALLAH
MAR YANSEN.. DOĞ.
RUSU SANA KARDE -
ŞİMİN YANINDA
RASTLIYACAĞIMI
UMMAZDIM.

AMAN NE SAADET.. POLİSLER FELLİK
FELLİK BEYİMİZİ ARASINLAR. SEN ONA
KARDEŞİNİN KOYNUNDA RASTLA.. DÜNYA
PEK TE UFAKMIŞ YAHU..

NUMARA YAPMA DÜRAN..
NE BEN SENİ SEVERİM.
NE SEN BENİ SEVERSİN



OĞLUM GEÇMİŞİ UNU -
TALIM. GEÇMİŞE MAZİ
YENMİŞE KUZU DERLER
ABİ... KIZ SARI
DURDUN DURDUN DA TUR
NAYI GÖZÜNDEN VURDUN.
HIÇ TE FENA DELİKANLI
DEĞİLDİR YANI...

ÂSİK SEN NE YAPTIN.. SENİN KARIYI
UNUTTUN MU? İYİ ETTİN.. O KARI
SENİN GRADONDA DEĞİLDİ BE..
BİR HANİMEFENDİ KİM SEN KİM..
NEYSE... ZATEN EVLENİYOR..

EV... EV -
LENECEK
Mİ? NERE
DEN BİLİ -
YORSUN?

BİZİM KULAĞIMIZ DE -
LİKTİR.. NEREDEN Bİ -
LECEĞİM? SIK SIK
GÖRÜYORUM.. BENDEN
HİÇBİR SİRRİNİ SAK -
LAMAZ..



BİNBİR ROMAN

33/2



GEVEZELİĞİ BIRAKALIM NONOŞ... SEN BANA BİRAZ PARA UÇLANABİLİR MİSİN? BUGÜNLERDE DEHŞETLİ KOKOZUM. KAZANINCA GERİ VERİRİM OLMAZ MI ŞEKERİM?

SEN BİLİRSİN GÜZELİM... BENİM BİR TANIDIĞIM KOMİSER VAR ADI ŞARTIYE... SEVGİLİNİN BURADA OLDUĞUNU ÖĞRENİRSE PEK SEVİNİR. NE DERSİN.. BANA BİRAZ PARA VEREBİLECEK MİSİN?

SUS.. BAĞIRMA.. ALÇAK.. BIRAK KOLUMU.. ACI.. YORSUN... ADAM

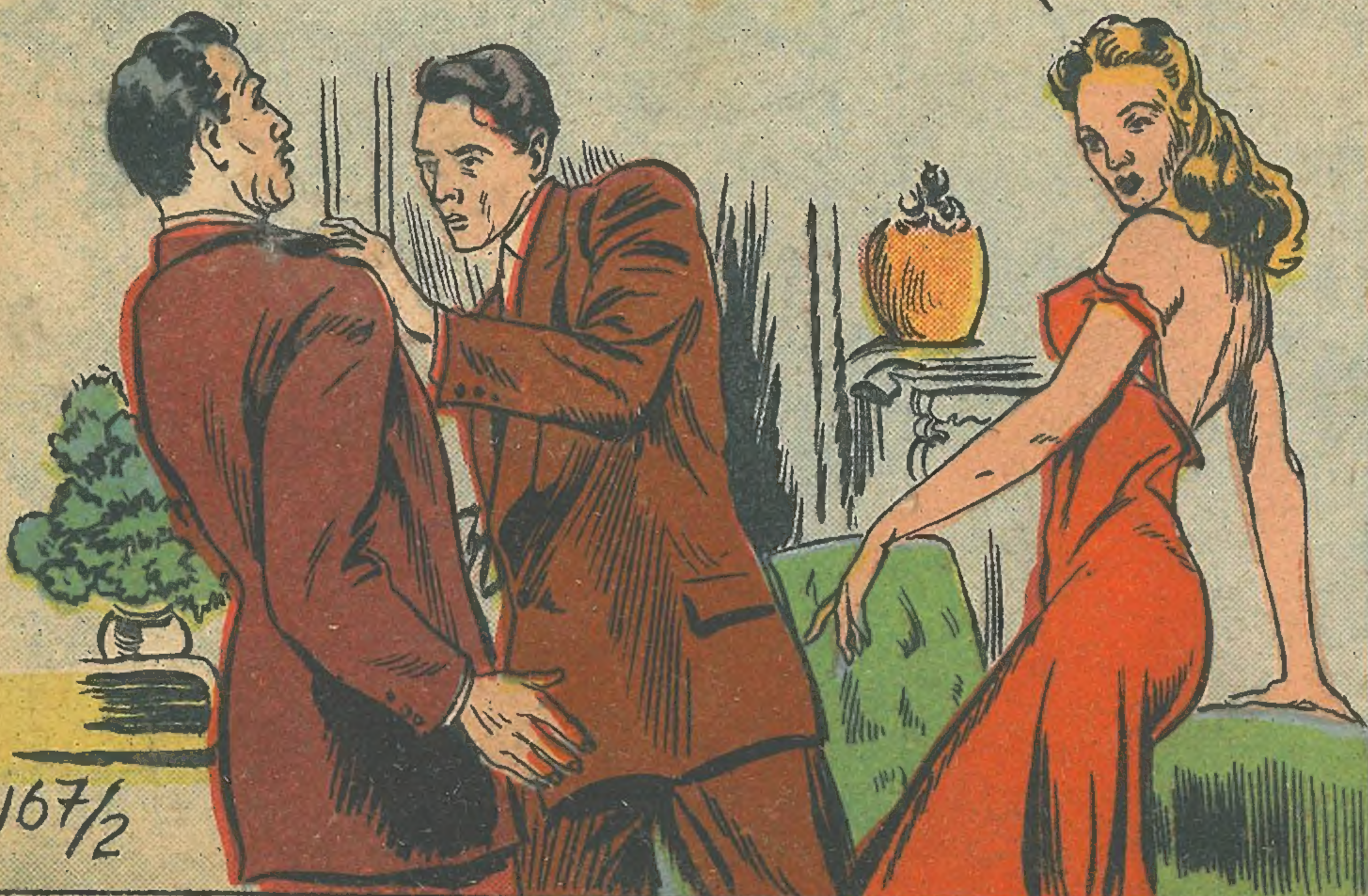
PIYER SEN OLMİYA-ÇAKSIN



PEKİ.. PEKİ!.. BIRAK YAKAMI BİRŞEY İSTEMİ.. YORUM...

SEN HEMEN ARABANI ÇEKECEK MİSİN YOKSA ÇEKTİREYİM Mİ? KOCA SERSERİ

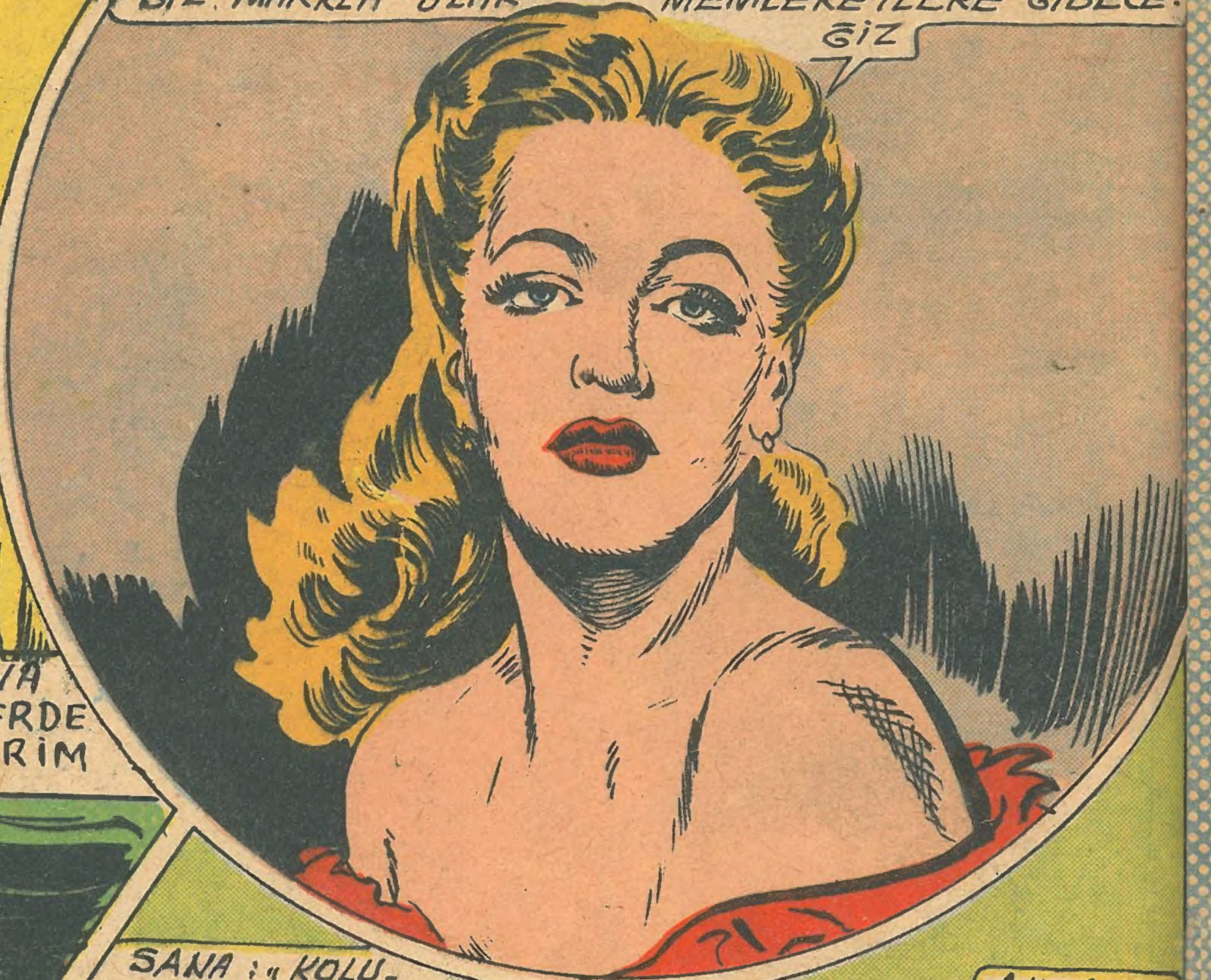
MARK İSTE-DİĞİNİ VERELİM.. DEDİĞİNİ YAPAR MI YAPAR.. ÇOK TIYNETSİZDİR..



167/2

PIYER! BİR DEĞİL, BEŞ DEĞİL BIKTIM BU SENİN PARA İSTEMELERİNDEN.. BUNUN NE UCU BUCAGI, NE BİTİP TÜKENECEĞİ VAR. RICA EDERİM ARTIK BİR BAŞKA YERDEN TEDA. RIKINE ÇALIŞ... HEM ARTIK BANA PARA LÂZİM. BİZ MARKLA UZAK MEMLEKETLERE GİDECE.

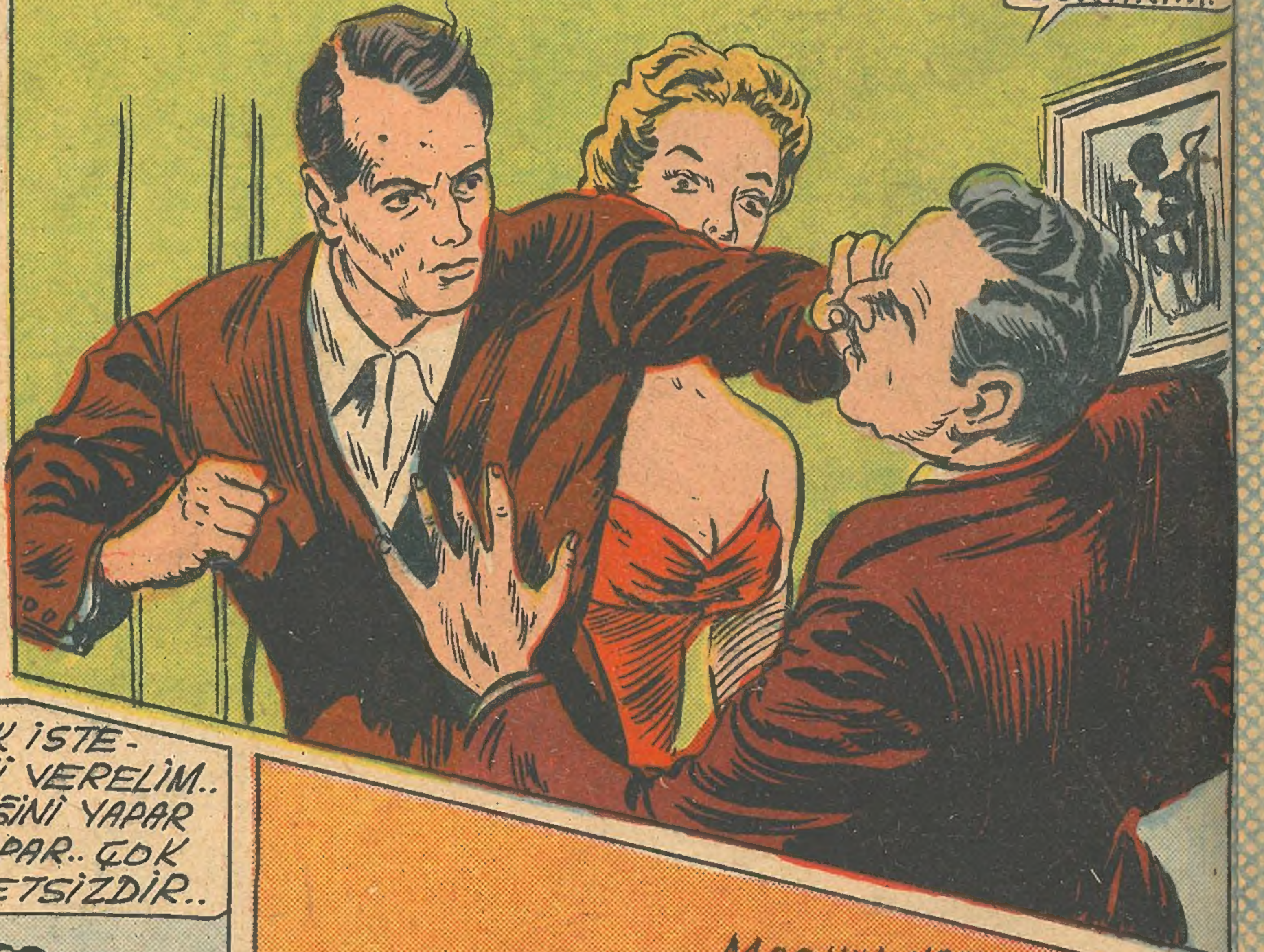
GİZ



SANA : "KOLU-MU BIRAK!" DEDİ DUYMADIN MI SERSERİ...

DURAN FAZLA İSRAR EDİNCE MARK DAYA-NAMADI. GENESİNE BİR SOL DİREKT YAPIŞTIRDI

AH.. AYI.. BEN SANA BUNUN HE-SABINI SORARIM.



MARKIN KAFASI KIZMIŞTI. DÜRANİ YAKA PAÇA DIŞARI ATTİ. SÜRATINA KAPİ KAPAN-DIĞI ZAMAN SERSERİ SÖYLENİYORDU.

HIRBO.. BEN SANA GÖSTERİRİM.. SEN HA BENİ KOVDUN.. GÖRÜR-SÜN SEN..

ARKASI VAR

